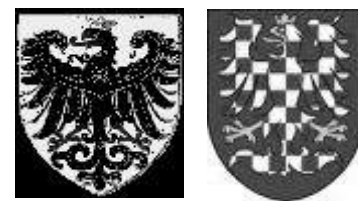

NOVINY

Volume 5 Issue 182 (682)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

25. VIII. – 7. IX. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 25. srpna
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:
ic netrvá věčně, ani láska k jedné slečně. Dříve lidé

bydleli nejen ve stejné vesnici, městečku, ale i v domě, staletí. V Anglii našli pozůstatek starý dva tisíce let a zjistili, že jeho potomek stále žije ve stejné vsi. Já osobně se velice nerad stěhuji. Bohužel všechno se mění a je jinak.

To že vám například nová žehlička vydrží jen rok, a ta deset let stará stále funguje., jsem si už zvykl.

Ale abych měnil každou chvíli svojí emailovou adresu, se mi vůbec nelíbí.

V roce 1999 jsem koupil internet od pána v Glebe a měl jsem email ricardo@ans.com.au. Vydržel tři roky a pak zavřel krám a já adresu ztratil.

Na internetu jsem si našel americkou firmu, která údajně poskytovala doživotní email adresu bayshark@bigfoot.com. Bohužel firma po deseti letech zavřela krám, tak jsem si udělal email u velké formy Yahoo bayshark@ymail.com. Kupodivu i tato velkofirma po několika letech – vloni zavřela server a já ztratil email a zároveň i moji webstránku, protože byla vázána na email.

Nyní internetoví poskytovatelé (v mém případě Exetel) zavírají svoje emailové sever, a protože se za to neplatilo, to asi nemohli přenést přes srdce. Tak vytvořily nové firmy, u kterých si to, že máte internetovskou stránku, musíte zaplatit \$35 na rok.

Stěhl bychom si pomáhat.

Liberalismus a konzervatismus

Benjamin Kuras

Neznalost nebo ignorování tohoto poznatku je kořenem dnešního marasmu české politiky. Skoro by se jen s trochou nadsázky dalo říct, že hlavním viníkem je ta hlavní politická strana prezentující se původně jako „pravicová“, dnes proměněná v cosi ideově bezbřehého, zvaného „liberální demokracie“. Její „liberalnost“ byla zakotvena už ve vlastní definici ODS jako strany

„liberálně-konzervativní“. Posun do liberalismu tedy měla zakotven „už ve své DNA“, jak rádo praví dnešní populární klišé.

Spojení liberalismu s konzervatismem tehdy dávalo smysl jako silná fronta proti doživajícímu (a v zákulisí přežívajícímu) komunismu a rodící se nestranné „občanské společnosti“, jakou si představoval Václav Havel. Od momentu formální obnovy parlamentního systému soupeřících stran a volného trhu pro soukromé podnikání se však toto spojení stalo pro demokracii zátěží, jak uvnitř jedné strany soupeřily dva politické proudy, z nichž postupně sílil ten liberální.

Částečně je tím samozřejmě vinen i vývoj demokracie v západní politice, kde liberalismus začínal pohlcovat i strany vnímané jako konzervativní, jakými byli němečtí a italské křesťanství demokraté, francouzští republikáni, nebo britští konzervativci.

Evropský liberalismus, tradičně zakotvený „středopravě“ se přesunul do „středoleva“ a s ním se doleva vychýlilo celé politické spektrum. (Ponecháme stranou americkou

terminologii, v níž liberální vždy znamenalo levicový). Tradičnější konzervatismus thatcherovsko-reaganovský byl „překonán“ a jeho vyznavači, jako Nigel Farage v Británii, Geert Wilders v Nizozemsku nebo

Matteo Salvini v Itálii (a do jisté míry i Václav Klaus zde), se ocitli onálepkováni jako „populistická krajní pravice“, třebaže ideově a politicky zůstávali na stejné pozici jako dřív.

Českou politickou pravici tedy trochu omlouvá to, že ve svých začátcích pro konzervatismus neviděla nikde živý vzor, který by už nebyl prosáklý liberalismem. Navíc neměla na co navázat, neboť nástup komunismu násilně přerušil vše, co mohlo být v předválečném, převážně liberálním Československu konzervativního. Českému voliči tedy nemohla být nabídnuta varianta konzervatismu neliberalizovaného, takže nevěděl – a dodnes neví – jaký je mezi nimi rozdíl. Jen se začíná občas dočítat, že liberalismus je v krizi, nebo dokonce, že liberalismus je příčinou krize západní civilizace. A taky že konzervativci, a obzvláště „konzervativci národní“, jsou krajně pravicoví fašistoidní záškodníci ohrožující evropské hodnoty a evropskou demokracii, a ta se jim

musí bránit cenzurou jejich dezinformací.

Je tedy na čase si ujasnit, co je liberalismus a co konzervatismus, a kdy je pro demokracii užitečné chovat se liberálně a kdy konzervativně. Naštěstí nám to oba názvy jasně sdělují. Liberalismus liberalizuje (boří nebo demontuje, nebo přinejmenším rozvolňuje zavedené systémy, které vnímá jako restriktivní), konzervatismus konzervuje (snaží se zachránit, co se v minulosti osvědčilo a nač se hodí navázat). Zjednodušeně řečeno, Liberalismus směřuje od něčeho, konzervatismus k něčemu. Oba mají se svým nastavením problém, i když každý jiný.

Jakmile se liberalismus náruživě pustí do liberalizování, neví setrvačností, kdy zastavit, neboť kdyby neliberalizoval, přestal by být liberální. Nezastaví-li ho někdo jiný, liberalizace osvobozující přejde do liberalizace destruktivní, až do fáze, kdy začne likvidovat samotné struktury, základy a principy, které udržují společnost pohromadě, v prosperitě a ve zdravé mysli. Rozštěpí ji na osamělé jednotlivce a názorové bubliny, které spolu nemluví a jedna druhou nesnášejí. Naruší soudržnost, zamlží smysl kolektivní existence a oslabí samotný pud sebezáchovy. Přesvědčen o své pravdě, prokázané a osvědčené v předchozím bourání restrikcí a tím povýšené na ideologii, vnímá liberalismus námitky a upozornění na rizika pokračujícího bourání jako „neo-totalitní“ útoky na samou podstatu svobody a demokracie. A brání si tu „svou demokracii“ totalitními zákroky, až se – touž setrvačností – mění v novou totalitu. Nemá smysl mu to vytýkat, nemůže za to, má to holt v té své DNA.

Ale tady máte v kostce popsán stav, do něhož liberalismus dovedl celou západní civilizaci a riskuje její kolaps a zánik. Aby ji konzervatismus mohl ještě vrátit k životu, potřebuje si ujasnit své základní premisy, kde je s liberalismem na štíru. My si to zjednodušíme a usnadníme odkazem na dva evropské myslitele, z jejichž díla liberalismus a konzervatismus pramení.

Do Francie přestěhovaný Švýcar Jean-Jacques Rousseau (1712-1778) přišel (mezi bohatou tvorbou literární, hudební a pedagogickou) s nápadem, že člověk je od přírody dobrý a svobodný, zlého a nesvobodného z něj dělá společnost. Je to samozřejmě prokazatelný nesmysl: člověk se rodí stoprocentně bezmocný a závislý, tudíž nesvobodný. A kdyby

byl přirozeně dobrý, nepotřeboval by vymýšlet žádná etická pravidla jako třeba Desatero. Rousseau tím nastartoval konflikt mezi „dobrým člověkem“ a „zlou společností“. Proti ní je třeba uplatňovat individuální práva a přeměnit ji tak, aby individuální svobodná vůle občanů splynula ve shodnou „obecnou vůli“, v níž by se lidská náture mohla vrátit do své přirozenosti či přírodnosti, a dala tak vzniknout společnosti, kterou Rousseau nazval „občanská“.

Trochu vágní, ale atraktivně romantické. V tehdejší uspořádání francouzské společnosti, kde téměř všechen majetek vlastnila aristokracie a církve, to by nápad tak chytlavý, že mu vzdělanecká Francie propadla, povýšila Rousseaua na filosofa nade všechny soudobé filosofy, a pustila se do snění o nové společnosti svobodných občanů. Sotva desetiletí po Rousseauově smrti se to snění proměnilo v hromadné vraždění, které pokračovalo i po svržení té „zlé“ společnosti a revolučním vytvoření „dobré“ společnosti, která to své „dobro“ musela bránit dalším hromadným vražděním. To trvalo dohromady sedm let, než je Napoleon přesměroval do zahraničí. Od té doby máme univerzální lidská práva, ideologii rovnosti, individuálně liberální pohled na společnost, a etiku liberálního individualismu.

Do Anglie přestěhovaný Irčan Edmund Burke (1729-1797) tuto etiku pojmenoval „ethics of vanity“, což bychom si mohli přeložit jako etiku marnivosti, sebestřednosti a prázdnoty. Poučen francouzskou revolucí coby následkem této etiky, snoubené s rovnostářským idealismem povýšeným na ideologii, se pouští do pilného zkoumání alternativních až protichůdných idejí, které by Británii před podobným osudem uchránily.

Začal radou britské aristokracii chovat se méně okázale a arogantně než ta francouzská, a místo toho odpovědněji, uctívěji a štedřeji spolupracovat s národem jako celkem, v němž všechny společenské stavy mají každý svůj účel a úlohu v udržení klidné a prosperující společnosti. My kvitujeme s uznáním, že britská aristokracie si v zájmu vlastního přežití jeho radu vzala upřímně k srdci, jak nám mistrně ač trochu kýčovitě předvedl TV seriál Panství Downton. Díky tomu má britská aristokracie dodnes určitý vliv a úctu „plebejců“.

DOKONČENÍ NA STRANĚ 15

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX

MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 25. srpna

Trump se bavil s Putinem o jaderném odzbrojení
Polský prezident Nawrocki vetoval paušální podporu Ukrajině A V Německu chytili Američana podezřelého ze špionáže ve prospěch Číny
Mezi Maďarskem a Ukrajinou je napětí kvůli útoku na ropovod Družba A Los Emil došel až k Vídni
V Národním muzeu vystavují pozůstatky praženy Lucy, 3,2 milionu let staré A Zemřela spisovatelka Zdena Saivarová, žena Josefa Škvoreckého
U Orlické přehrady cítili slabé zemětřesení
K volbě ze zahraničí se přihlásilo přes 24 tisíc lidí. Číslo se však ještě změní, oznámilo ministerstvo
U nás krásný letní den bez veder

Úterý 26. srpna

Britský opoziční lídr Farage slibuje deportaci 600 tisíc migrantů A EU chystá další sankce proti Rusku
Evropská komise schválila injekci na prevenci HIV
Izraelci demonstrijí za dohodu příměří v Gaze
Fiala i Rakušan odmítli návrh na on-line sledování lidí
Ministerstvo zemědělství šest neděl před volbami chce po Agrofertu 5 miliard A Vládě vymáhání poradil Hřib
Obrana vymáhá nedodané polní kuchyně pro armádu
U nás slunečný, ale chladný den

Středa 27. srpna

Německo zavádí dobrovolnou vojenskou službu
Orbán hrozí Kyjevu za útoky na ropovod Družba
Zelenský chce jednat o garancích
Pokus s kosmickou lodí Starship byl úspěšný
Soudy odmítají aktivitu strany Volt manipulovat volby zákazem registrace SPD
Ministr životního prostředí chce zpřísnit postih nelegálních chovatelů zvířat
Ministr Stanjura poodhalil tajemství rozpočtu na rok 2026
Vědci zjistili, že lidi furt chlastají a kouří
U nás dopoledne pršelo, odpoledne bylo chladné léto

Čtvrtek 28. srpna

Německo zná identitu sabotérů plynovodu Nord Stream
Generální tajemník OSN hovořil o hororu v Gaze aniž se zmínil o mučených rukojmích A Maďarsko žaluje EU za využívání zmrazených ruských peněz
Rusové podnikli další nálet na město Kyjev, Vít Rakušan oznámil, že chce být v příští vládě premiérem A V zahraniční politice jsou premiér a prezident ve shodě, o domácí se nezmínili
Soud uznal generálovi .v. Halenkovi 5,4 mega odškodnění za nezákonné stíhání
Našel se originál Haškova rukopisu Švejka
U nás celý den dusno, sluníčko s hrozbou bouřky

Pátek 29 srpna

Trump blokuje další 4,9 miliardy na zahraniční aktivity USA A Izraelská armáda našla v Gaze těla dalších dvou umučených rukojmí
Podle Kallasové se Putin vysmívá mírovému úsilí EU
USA vyvezou další rakety na Ukrajinu
Ke korespondenční volby se hlásí další zájemci, zatím jich bylo 24 tisíc A Lipavský prosazuje omezování pohybu ruských diplomatů v Evropě
MMR dostalo pokutu za Bartošovu digitalizaci stavebního řízení A Myslivci postříleli zatím nejvíc srnek a daňku
U nás dopoledne hodně pršelo, odpo se vyčáslilo, večer bouřka

Víkend 30. – 31. srpna

Fico se v Číně potká s Putinem
Ve Lvově zabili ukrajinského politika Parubije
Ministři zahraničí v EU jsou nejednotní ve vztahu k Izraeli
Francie a Německo prohloubí bezpečnostní spolupráci
Motoristé v průzkumech přelezli pětiprocentní hranici
Ke korespondenční volbě se přihlásilo 27 tisíc z půl milionu A Prezident Pavel se aktivně zúčastnil průjezdu motorek harley Prahou
Šlachta a jeho Přísaha slibuje smrt korupci
U nás krásný víkend, zvláště se vydařila neděle

Pondělí 1. září

Symbol vlastenectví anebo rasizmu? Anglií otřásá spor o vlastní vlajku A Elon Musk podpořil německou AfD
Polský prezident Nawrocki opět otevírá otázku německých válečných reparací
Fico chystá schůzku se Zelenským A Letadlo s von der Leyen muselo přistát kvůli výpadku GPS
Babiše odvezli do nemocnice poté, co ho na mítinku někdo napadl berlou
Kalousek tvrdě kritizuje návrh silně deficitního rozpočtu
MNO najímá 12 gripenů až do roku 2035
V žebříčku návštěvnosti filmu vede Jarek, dokument o Nohavicovi
Krásný den babího léta u nás

Úterý 2. září

Putin chválí Fica za nezávislou diplomacií
Si jednal v Pekingu s Putinem
Belgie uzná stát Palestina A Migrant v Marseille pobodal několik lidí, museli ho zastřelit
STAN láká voliče vidinou eura do roku 2030
Piráti se těší, že se budou ve vládě zabývat stavebním zákonem
Už se hledají klíče, aby se mohly 15. září vystavit korunační klenoty A Vědci zjistili, že útok na Babiše svědčí o polarizaci společnosti
Většinu dne mrholilo nebo zataženo, k večeru sluníčko

Středa 3. září

Trump uvažuje posílit americký kontingent v Polsko
Putin a Si uvažují o nesmrtelnosti
Evropa chce zaručit bezpečnost Ukrajiny
V Lisabonu spadla lanovka, 15 lidí se zabilo
Soudy odmítly návrhy zrušit kandidátky pro volby
Stoupenci Hamásu napadli volební mítink Spolu
IPSOS potvrzuje šanci Motoristů uspět ve volbách
Muž který napadl Babiše holí se mu omluvil a popřál k narozeninám A U nás krásný slunečný den

Čtvrtek 4. září

Trump vyzývá Evropu, aby přestala kupovat ruskou ropu
Město Washington žaluje vládu za pokus zjednat Národní gardou požádek v metropoli
Zemřel světoznámý módní návrhář Armani (91)
Nezávislá veřejnoprávní ČTK oznámila, že program ANO prohloubí zadlužení A Europoslanec Knotek (ANO) předložil návrh odmítnout snížení emisí o 90%
Babiš se vrátil do předvolební kampaně
TOP 09 vyhlásila v Praze Nábřeží Karla Schwarzenberga A Česká iniciativa už poslala na Ukrajinu 1,1 milionů dělostřelecké munice
U nás krásný slunečný den

Pátek 5. září

Hamás zveřejnil video zobrazující dva rukojmí
Americké imigrační úřady vyhmátly 450 migrantů v továrně Hyundai (ta má asi radost)
Fico podpořil snahu Ukrajiny vstoupit do EU
Zemřela vévodkyně z Kentu
Soud v Budějovicích konstatoval, že SPD a Stačilo! obcházejí volební zákon
Pan prezident teď zase odjel na utajenou dovolenou do zahraničí... Asi si šel dojednávat někde azyl
Korekce počtu: ke korespondenční volbě se hlásí 10 905 krajanů A Policie nasadila mobilní STK
Volt Česko se ob ráti v „kauze koalice“ na Ústavní soud
U nás zataženo, občas maličko sprchlo

Víkend 6. září – 7. září

Podle Fica nesmí být Ukrajina v NATO
Izrael zbořil budovu štábu Hamásu v Gaze
Trump chce zasáhnout ve Venezuele proti výrobcům drog A Japonský premiér Išiba rezignoval
V preferencích roste Stačilo!, Motoristé opět nad 5 %
ANO a SPD slubují, že nezavedou povolenky ETS 2
Někdo jezdil ve formulí po D4 a údajně ho chytili.
Škoda představila nový elektromobil Epiq
U nás hezký slunečný víkend

Francie

Na hudebním festivalu Fête de la Musique, který se o víkendu konal na několika místech ve Francii, došlo k cílenému útoku na mladé ženy. Muži na ně zaútočili injekčními stříkačkami a vpíchli jim neznámou toxickou látku, informoval deník Le Parisien. Dosud bylo nahlášeno 145 obětí a 19 mužů bylo zatčeno. Útoky byly hlášeny nejen v Paříži, ale také ve městě Asnières-sur-Seine, kde bylo na náměstí před radnicí pobodáno osm mladých žen, a v dalších městech. Předpokládá se, že dva z podezřelých jsou ve Francii nelegálně, další je lékařský praktikant, **Vydavatel:** Národnost těchto utlačovaných Muslimů bojující za lepší zítřky v islámské Evropě se všichni bojí napsat.

Podle Lipavského úspěch, dle politologů propadák. K volbě poštou se přihlásilo necelých 11 tisíc krajanů

CTK – rozhlas cz – **5. září 2025** - O písemnosti potřebné ke korespondenční volbě v říjnových sněmovních volbách k pátku požádalo téměř 11 000 krajanů. Ministr zahraničí a kandidát koalice Spolu Jan Lipavský označil zájem o první hlasování poštou za velký úspěch. Při prosazování nové formy hlasování ministerstvo pracovalo s odhadem 50 tisíc hlasujících v zahraničí. Politologové hodnotí zájem jako neodpovídající úsilí, které do prosazení novinky vložila vládní koalice.

„K dnešnímu dni (*pátek*) si o korespondenční hlasování požádalo 10 905 lidí. Toto číslo se ještě může zvýšit o ty občany, kteří o korespondenční hlasování požádají osobně. Považuji to za velký úspěch, je to téměř 40 procent z těch krajanů, kteří se zapsali do zvláštního seznamu voličů,“ uvedl Jan Lipavský.

„Ukazuje se, že významná část z těch krajanů, kteří chtějí volit v zahraničí, projevila zájem o korespondenční volbu. Očekáváme, že další část těchto krajanů přijde volit na ambasády ještě prezenčně,“ dodal. Celkově se k hlasování v zahraničí přihlásilo zhruba 27 500 lidí. Karel Havlíček, místopředseda opozičního hnutí ANO, kterému předpovídají předvolební průzkumy volební vítězství, označil počet přihlášených za megafiasco. „Úsilí, peníze, zběsilý marketing ministra Lipavského dopadlo jako vše, do čeho se pustí. Podobná blamáž jako EXPO 25. Náklady i očekávání velké, výsledek tristní,“ uvedl.

Hodnocení politologů

Politolog Lukáš Valeš ze Západočeské univerzity hodnotí páteční číslo jako propadák. „Je to fiasko, které hluboce zaostává za původním očekáváním,“ řekl.

Zájem o písemnosti podle politologa Milana Školníka z Provozně ekonomické fakulty České zemědělské univerzity v Praze naznačuje, že většina zapsaných využije hlasování až ve volební místnosti na ambasádě, jestli vůbec. „To samozřejmě ještě více marginalizuje úsilí, které do toho současná vláda dala. Na druhé straně je to poprvé a na vyhodnocování všech faktorů, které vedly k tomuto nízkému číslu, bude dost času po volbách,“ napsal Školník. Na základě zájmu o korespondenční hlasování na Slovensku experti očekávají, že náběh hlasování poštou bude pozvolný. Po jejím zavedení poprvé v roce 2006 hlasovalo poštou kolem 7 tisíc Slováků, předloni jich už bylo na 58 tisíc.

Kolem půl milionu krajanů

Standardně budou moci krajané volit za čtyři týdny na 108 zastupitelských úřadech nebo v kterékoli volební místnosti v Česku, pokud si vyžádají voličský průkaz. S ním budou moci naopak hlasovat na ambasádách Češi, kteří budou v cizině pobývat krátkodobě například kvůli rekreaci nebo stáží.

Při minulých sněmovních volbách před čtyřmi lety mohlo v zahraničí vybírat poslance na stovce zastupitelských úřadů zhruba 18 800 českých občanů, přičemž hlas odevzdalo zhruba 13 200 z nich.

V předloňských prezidentských volbách mohlo v cizině hlasovat i s voličským průkazem na 28 700 Čechů, využilo toho 23 000 z nich. Podle odhadů ministerstva zahraničí žije v cizině zhruba 400 až 600 tisíc českých občanů.

Nemám peníze letos na dovolenou, tak jsem se rozhodla, že se tak opiju, že nebudu vědět ani kde jsem.... jede někdo se mnou?

Grigorij Perelman = rus

Muž, ktorý sa vrátil z USA, znechutený tamojším životom, späť do Ruska: Geniálny matematik, ktorý odmietol Nobelovú cenu i milión za vyriešenie neriešiteľného problému matematiky – Západ sa mu zhnusil! Roman Bednár 30.06.2025

Rus Grigorij Perelman je najväčší génus matematiky v súčasnosti. Len v priebehu niekoľkých rokov sa stal najoslavovanejším matematikom na svete. Jeho neobyčajná genialita sa prejavila už v skorom veku. V roku 1982, ako 16-ročný vyhral na medzinárodnej matematickej olympiáde zlatú medailu.

V roku 1992 odišiel do USA a zakrátko mu ponúkali renomované univerzity vo svete profesúru. Neprijal ani jednu a o tri roky neskôr, sklamaný povrchným životom Západu, sa vrátil do Ruska. Prijal slabo platené miesto matematika na Inštitúte pre Matematiku v Petrohrade. Hovorieval, že k šťastnému životu nepotrebuje ani slávu ani peniaze. Jediné čo potrebuje, že je matematika a Rusko. Pomaly sa záujem Západu o geniálneho matematika vytratil, a to o to viac, že dal najavo, že ním opovrhne.

Všetko sa však odrazu zmenilo v roku 2002, keď dal na server arXiv.org svoju prácu, ktorá rieši problém tzv. Poincaré-domnienky. Na tomto nesmierne ťažkom matematickom probléme pracovali viac ako storočie najgeniálnejší matematici v celom svete – bez úspechu.

Henri Poincaré, ktorý mu dal meno (mimochodom, tiež jeden z najslávnejších matematikov všetkých čias, pred ktorým mal veľký rešpekt aj Einstein), vyslovil v roku 1904 domnienku, že každý trojdimenzionálny objekt, ktorý sa vo svojich podstatných aspektoch správa tak, ako je to v prípade trojdimenzionálnych sfér, tak potom je aj sám takou sférou. Dokázať sa mu to ale nepodarilo. Podobne sa to nepodarilo ani množstvu skvelých matematikov po ňom.

Až ruský génus Grigorij Perelman to dokázal.

V roku 2000 vypísal na vyriešenie tohto matematického problému americký Clay Mathematics Insitute odmenu milión dolárov. O dva roky neskôr sa ohlásil ruský matematik (o ktorom tvrdili tzv. normálni ľudia, že je veľkým podivínom) a vyhlásil, že problém Poincarého vyriešil. Svetové matematické autority skúmali jeho prácu s veľkým skepticizmom. Hnevalo ich jeho nekonvečné správanie, čo Perelman vždy expresívne demonštruje.

V tomto prípade ignoroval vedecké autority, lebo je nepísaným zákonom, že vedci a objavitelia zašlú svoje práce najprv renomovaným vedeckým magazínom, kde ich skúmajú a hodnotia špičkoví experti. Perelman ale tak neurobil a dal svoje dielo do internetu, kde bolo prístupné každému.

Až keď začiatkom roku 2003 dal na ten istý server ďalšie doplnky k svojej teórii, začali ho brať renomovaní svetoví matematici vážne. Perelman sa krátko po tom vydal do USA, kde absolvoval prednášky na niekoľkých univerzitách, ako napríklad na Princeton University. Potom sa vrátil do Ruska. Vyhlásil, že je hrdým Rusom a nebude sa Američanom nikdy o nič prosiť. Neprijímal žiadne telefonáty - prevažne z USA . Telefonické volania odtiaľ sa čoraz viac množili. Všetky ignoroval. Len odpovedal na niekoľko mailov z USA, kde boli nejaké dotazy k jeho teórii a napokon sa odmlčal celkom.

Dôkazy, ktoré boli v jeho teórii, boli v niektorých pasážach také ťažké, že aj renomovaní vedci mali problémy, aby ich porozumeli. Napriek tomu ich napokon akceptovali. Čoskoro boli organizované v početných štátoch vedecké sympózia, kongresy a Workshops na tému Perelman a jeho riešenie „tisícročného“ problému matematiky (ako to bolo

medzičasom pomenované), okrem USA, aj v Nemecku, Číne i Francúzsku – Poincaré bol predsa Francúz.

V roku 2010 padlo konečné oficiálne prehásenie:

Skvelý matematický dôkaz ruského matematika Grigorija Perelmana je v celom rozsahu presvedčivý a nespochybniteľný.

O štyri roky neskôr vycestoval do Ruska za Perelmanom predstaviteľ Clay Mathematics Institutu, aby mu odovzdal šek na milión dolárov, lebo ruský matematik sa o to vôbec nestaral. Perelman však pripravil svetu ďalšie prekvapenie. Pochybujem, že by to niekto na jeho mieste urobil.

Jeho reakcia znela:

„Peniaze pre mňa neznamenaajú vôbec nič a Nobelovú cenu už dostali mnohí nezaslúžene. Dobrý príklad je americký prezident Obama. Nechcem byť v takej spoločnosti. A slávu potrebujú predovšetkým psychopati a vodcovia. Mne je sláva nepotrebná. Mne k šťastiu postačí úplne moje milované Rusko a moja matematika.“

Poslanci navrhli, aby boli útoky na pamätníky trestným činom.

Chcú chrániť hodnoty spoločnosti

TASR -* 31.08.2025,

Poslanci spomínajú prípady poškodenia pamätníka osloboditeľov na Dargove, opakovaného poškodenia pomníka padlým vojakom Sovietskej armády v Košiciach či zneuctenia pamätníka a vojenského cintorína na Slavíne v Bratislave.

Poškodzovanie či hanobenie pamätníkov spojených s protifašistickým odbojom, oslobodením Slovenska alebo obeťami druhej svetovej vojny, by sa malo posudzovať ako trestný čin extrémizmu.

Navrhujú to nezarazení poslanci Národnej rady Ivan Ševčík, Pavel Lupták a Roman Malatinec. Podali preto do parlamentu novelu Trestného zákona. Argumentujú, že takéto útoky sa zvyčajne kvalifikujú len ako priestupky alebo majetkové delikty.

„Súčasná právna úprava neumožňuje primerane reagovať na prípady, keď sú pamätníky spojené s protifašistickým odbojom, oslobodením Slovenskej republiky alebo obeťami druhej svetovej vojny terčom fyzického útoku, hanobenia alebo znevažovania z ideologických dôvodov,“ uviedli poslanci v dôvodovej správe.

Spomínajú prípady poškodenia pamätníka osloboditeľov na Dargove, opakovaného poškodenia pomníka padlým vojakom Sovietskej armády v Košiciach či zneuctenia pamätníka a vojenského cintorína na Slavíne v Bratislave.

Podľa návrhu poslancov by sa „verejné hanobenie, poškodzovanie alebo iné znevažovanie pamätníkov spojených s protifašistickým odbojom, oslobodením Slovenskej republiky alebo bojom proti totalitnému režimu“ kvalifikovalo ako trestný čin extrémizmu.

„Takáto úprava je nevyhnutná nielen na ochranu týchto objektov, ale predovšetkým na ochranu spoločenských hodnôt, ktoré tieto pamätníky reprezentujú,“ napísali predkladatelia.

V súčasnosti sa podľa predkladateľov takéto činy zvyčajne kvalifikujú len ako priestupky alebo majetkové delikty, čo podľa nich nezohľadňuje ich spoločenskú závažnosť, resp. nebezpečnosť, symbolický rozmer ani preventívnu potrebu chrániť historickú pamäť národa.

Poslanci navrhujú účinnosť novely od 1. decembra tohto roka.

SLOVENSKÁ NÁRODNÁ RADA PRED 33 ROKMI SCHVÁLILA ÚSTAVU SR

TASR 31 08 2025 Schváleniu Ústavy SR predchádzal akt súvisiaci s prijatím Deklarácie o zvrchovanosti SR. Tú slovenský parlament odobril 17. júla 1992 v čase, keď bolo Slovensko ešte súčasťou ČSFR a konali sa rokovania českej a slovenskej politickej reprezentácie o ďalšom usporiadaní zväzku medzi Slovákmi a Čechmi.

Štyri mesiace pred vznikom samostatnej Slovenskej republiky (SR), ktorá vznikla 1. januára 1993 po rozpade Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ČSFR), schválila Slovenská národná rada (SNR) pred 33 rokmi Ústavu SR. Jej prijatie z 1. septembra 1992 sa od roku 1994 pripomína ako štátny sviatok – Deň Ústavy SR.

Od roku 2024 je 1. september stále štátnym sviatkom, ale už nie je dňom pracovného pokoja. Táto zmena súvisela so schválením prvého konsolidačného balíčka v roku 2023 v súvislosti so zlepšením stavu verejných financií.

Prvého januára 2024 totiž nadobudol účinnosť zákon č. 530/2023 Z. z., ktorým sa zmenili a doplnili niektoré zákony v súvislosti so zlepšením stavu verejných financií. Novelizáciou prešiel aj zákon o štátnych sviatkoch, dňoch pracovného pokoja a pamätných dňoch. Na základe novely sa tak pre štátny sviatok 1. september – Deň Ústavy SR ustanovila výnimka z pravidla, že štátne sviatky sú dňami pracovného pokoja.

Počnúc rokom 2024 tak 1. september je aj naďalej štátnym sviatkom, ale nie je dňom pracovného pokoja. Takýmto dňom je od roku 2021 aj deň štátneho sviatku 28. október - Deň vzniku samostatného česko-slovenského štátu.

Schváleniu Ústavy SR predchádzal akt súvisiaci s prijatím Deklarácie o zvrchovanosti SR. Tú slovenský parlament odobril 17. júla 1992 v čase, keď bolo Slovensko ešte súčasťou ČSFR a konali sa rokovania českej a slovenskej politickej reprezentácie o ďalšom usporiadaní zväzku medzi Slovákmi a Čechmi. Prijatie Ústavy SR posunulo tento proces k dohode o rozdelení Česko-Slovenska.

O návrhu novej slovenskej ústavy začal slovenský zákonodarný zbor rokovať už začiatkom augusta 1992. Na rokovaní slovenskej a českej politickej reprezentácie vo vile Tugendhat v Brne 26. augusta 1992 český premiér Václav Klaus a slovenský premiér Vladimír Mečiar definitívne rozhodli o zániku ČSFR od 1. januára 1993.

Poslanci SNR schválili Ústavu SR 1. septembra 1992 po 22.00 h vo verejnom hlasovaní. Z prítomných 134 poslancov hlasovalo 114 za, 16 proti a štyria sa zdržali. Tesne pred hlasovaním opustili sálu poslanci za Maďarské kresťanskodemokratické hnutie (MKDH) a Spolužitie (Együttélés) na protest proti neprijatiu ich pozmeňovacích návrhov k problematike národnostných menšín. Ústava SR nadobudla platnosť 1. októbra 1992 a od tohto dňa vstúpil do platnosti aj nový názov slovenského zákonodarného zboru - Národná rada (NR) Slovenskej republiky (SR). Skladá sa z preambuly a deviatich hláv. Počas svojej existencie prešla viacerými novelizáciami, a to v rokoch 1998, 1999, 2001, 2004 (dve novelizácie), 2005, 2006 (dve novelizácie), 2010, 2011, 2012, 2014 (dve novely), 2015, 2017 (tri novely), raz sa menila aj v rokoch 2019, 2020, 2022 a dvakrát v roku 2023.

Morfin...

Ross Hedvíček, Florida

Jak asi vetsina mych ctenaru vi, tak jsem nikdy nekouril, nikdy jsem nepil alkohol a nikdy jsem nebral drogy – tento nadbytek dobrych vlastnosti jsem vzdy kompenzoval nepopularnimi nazory, tedy jinak receno nazory neslucujici se s nazory mych spoluobcanu v socialisticke spolecnosti. Ale co jsem vypadl ze socialisticke spolecnosti, tak i me extremni nazory prestaly byt extremnimi a staly se normalnimi, takze jsem jsem ted uz spatnych vlastnosti prost.

Ovsem az ve velmi zralem věku, po zivote prozitem temer jako svetec, jsem ucinil (nedobrovolnou) zkusenost s drogami – jmenovite s morfinem. To bylo tak – v roce 2022 (to byl strasny rok) jsem doma u sebe uklouzl na detske hracce a upadl zady na roh postele a vykloubil si zebro (coz jste pochopitelne tehdy nevedel). Strasna bolest a po dvou dnech mne odvezdli do nemocnice tady v Port Charlotte. Tam mi blbi doktori diagnostikovali “neco s ledvinama” a prohaneli mne veskerymi CAT scany a MRI masinami, co tam meli a zjistili, ze mam ledviny v poradku a za asi 4 dny mne poslali domu, ze simuluju. Mezitim v nemocnici, protoze bolest byla strasna, mi stejni odbornici predepsali morfin na bolesti – to pomahalo, ale domu uz mi zadny nechтели dat.

Ale ty “side-effects” to bylo neco. To nebyla nejaka synteticka nahrazka morfinu jako oxycodon, ale nefalsovany vojensky morphine! Jestli jste videli film od Beatles “Magical Mystery Tour”, jak tam George Harrison zpiva Blue Jay Way a je to cele rozmazane s takovymi psychedelickymi LSD barvami, tak to je ono. A vsechno bylo krasne a nic nebolelo.

Jenze pak mne poslali domu, ja jsem vystrizlivel a bolest zase zacala. Tak mne manzelka nalozila do auta a jeli jsme do Arcadia k chiropraktorovi, ktereho jsem znal od drivejska. Tam mne ctyri asistenti a manzelka drzeli a doctor mi klecel na zadech, az neco ruplo a bolest zmizela. “klasicke vykloubene zebro, jak jsem se o tom ucil ve skole. Jinak jsem to nevidel”, pravil doktor a chtel 50 dolaru.

Pak jsem mel jeste operaci prostaty a ctyrmasobny by-pass, coz je operace srdce, ale ti mi nedali ani aspirin, ze mam “high threshold for pain”. “Ja sakra vim, narodil jsem se v Československu. To tam ma kazdy.” poucil jsem je.

No a na vanoce jsem byl v nemocnici znova, na operaci s nohou, zase v Port Charlotte, kde asi maji slabost pro ten morfin. A zase mi ho dali, ovsem tentokrat uz to nebyly jen barevne sny, ale ponekud divoke halucinace.

Chvili po injekci jsem nabyl dojmu, ze jsem v marnici, plne na patro posteli v igelitu zabalených mrtvých, vsude strasna zima, ja mam rad teplo, proto bydlím v tropech. A semtam zabzucel zip, otevrel se ten body-bag, vylezl mrtvy a sel se vycurat na zachod do kbeliku v rohu – do kbeliku! Tady jsou nemocnice pomerne luxusni, vsude jsou zachody na pokojích i se sprchami a ted do kbeliku jako v Rumunsku! A kdyz sel zpatky, tak na mne kyvnul hlavou a videl jsem, ze ma zeleznyimi skobami sesita usta (asi aby neprozradil nejake tajemství). Zalezl zpatky do body-bag, zazipoval se a za chvili sel curat dalsi – tak to slo celou noc. Uprostřed noci bouchani na dveře, nikdo nic, ja jediny jsem nespál.

“Pustte mne dovnitř!”

“Nemuzu, jsem na luzku a jsem pacient! Co jste zac?”

“Jimmy Hoffa!”

Zmackl jsem tlacitko, co privolava zdravotni sestru a asi po hodine se bestie uracila prijít. To je strasny i tady.

“Za dverma je Jimmy Hoffa, pustte ho dovnitř!”

“Za kteryma dverma, tady zadny dveře nejsou!” (a nebyly)

“Nedejte povyk, pane Hedvicek” (ona rekla anglicky “you are very disruptive, Mr. Hedvicek”).

Pak ti mrtvi v body bags zacal padat z tech posteli na patro, ale byli tam privazani za ruce, tak na tech postelích tak poruznu viseli, jako kdyz na vojne v Prachaticích jsme meli privazane ty vojenske spacaky za hlavama k posteli.

No zacinal jsem se bat. Uz jsem planoval, ze zavolam policajty na 911, at mne prijedou zatknout a odvezou mne na policajtnu a moje dcera je advokátka a vsechny policajty zna od soudu a ta si mne tam rano vyzvedne, kdyz tu pribehly zdravotni sestry a pretlacily mou postel do jineho pokoje.

A jeste jednu reakci jsem mel behem tehoz pobytu v nemocnici, ale na jinou drogu – propofol. Ta stejná droga, co se s ni predrogoval Michael Jackson. Tady se to pouziva na uspravani pacientu pri operaci. Mel jsem tech operaci nekolik za sebou, byl jsem tam skoro mesic. Pri te prvním mi dali ten propofol. Napred mne nemohli probudit, a kdyz uz mne probudili, tak jsem mel nekolik dní ten stejný pocit, jak kdyz jsem 3.zari 1971 havaroval na motocyklu (Jawa 250 panel) na uhricickem kopci u Kojetina a trefil jsem se oblicejem do kmenu tresne na protejsim prikopu a motorka priletela za mnou a jeste mne prikplela. Presne ten stejný pocit. Uplne groggy. Vubec nic mi nebylo jasne.

Za ctyri dny jsem se vzpamatoval a hlasem hromovym jsem doktorum oznamil (tou dobou uz si zvykli, ze strasne rvu), ze si preji, aby mne priste uspavali necim jinym (“no problem”).

Takze to byly prosim veskere me zkusenosti s drogami.

Břetislav Chrastina

25. května 1901 se v Hodoníně narodil Břetislav Chrastina, československý voják a příslušník výsadku Spelter.

Během studií a po vzniku republiky se zapojuje do bojů proti Maďarům, kdy je na jižním Slovensku raněn. Poté absolvovuje vojenskou akademii v Hranicích na Moravě a následně pozorovatelský kurz leteckého učiliště v Chebu. Odchází z armády a nastupuje k státní policii.

Po okupaci odchází přes Polsko do Francie, kde vstupuje do československého zahraničního vojska a účastní se bojů o Francii. Po porážce Francie je evakuován do Anglie, kde absolvuje výcvik pro plnění zvláštních úkolů a projde řadou kurzů a školení. Nakonec je vybrán jako velitel paradesantní skupiny Spelter.

Desant je ve složení štábní kapitán Břetislav Chrastina, rotný Jaroslav Kotásek a radisté rotný Rudolf Novotný a četař Jan Vavrda, je vysazen 5. května 1944 poblíž Kramolína u Třebíče. Během

brodění ztratil v řece boty, tak se od skupiny odloučil, aby si obstaral nové. Nakonec se přes

Brno dostal na Slovensko, kde se účastnil Slovenského národního povstání. Po porážce SNP se stal součástí partyzánské brigády M. R. Štefánika a nakonec se přidal k I. čs. armádnímu sboru.

Po válce odchází z armády a pracuje jako advokát. Po Únoru je zatčen a více než dva roky vězněn na Mírově. Poté se živí dělnickými profesemi a až v roce 1960 se vrací k advokacii. Umírá 11. června 1971 ve Vítkově u Opavy.

Vydavatel: Soudruzi, kteří jej odsoudili a uvěznilí šťastně žili s velkou penzí až do smrti a jejich

děti se mají dodnes dobře, protože jsou chráněni dnešními soudruhy soukmenovci a nikdo je nesmí jmenovat.

Yvonne Přenosilová

*2. červenec 1947, Praha †11. září 2023

Před dvěma lety odešla průkopnice českého rhythm and blues a rock and rollu paní baronka von Schuckmann. Zpěvačka s účesem a la Kleopatra patřila v šedesátých letech k největším hvězdám naší hudební scény a stala se idolem beatové mládeže...

Roň slzy, Boty proti lásce, Tak prázdná, Zimní království, Sklípek, Mně se líbí Bob, Pomalu a líně...

Z rozhovoru: "Takhle to zní jako velmi radostné dětství, ale zas tak veselé nebylo – kolik vám bylo let, když váš otec skončil ve vězení?"

"Mně bylo pět, takže jsem vůbec netušila, co se děje – vím jen z vyprávění, že k nám nakráčeli uprostřed noci a tátu odtáhli pryč. Bylo to v roce 1953, kdy probíhal takzvaný hon na západáky, který se vztahoval i na otce, jenž sice bojoval proti fašistům, ale pod špatnou vlajkou. On byl původně strojný inženýr, ale za války sloužil jako voják v Palestině – a tam se taky potkal s mou matkou, která tam přijela se svým prvním manželem, což byl rakouský Žid. On to sice o sobě nevěděl, protože normálně slavili Vánoce, ale když Hitler vlítnul do Rakouska, tak dostal echo, že musí okamžitě zmizet. Popadnul mámu a nasedli na loď do Haify. Jenomže loď tehdy nesměly do přístavu, tak skočil do vody, máma, která neuměla plavat, mu sedla na záda jak žabák na kámen a takhle se dostali na břeh. Žili pak v Haifě, Jeruzalémě a Tel Avivu. Jenomže její manžel byl playboy, který závodil na motorkách a vyučoval tenis, zatímco matka se akorát nudila. Ale měla dobrou kamarádku, nějakou polskou Židovku, která jí jednou řekla: „V hotelu Krále Davida hraje při odpoledních čajích na klavír moc hezké české oficír – pojď se na něj podívat!“ No a ten hezký český oficír byl můj fotr. A protože jí slíbil ráj na zemi, tak s ním v roce 1946 odjela do Československa – nikdo z nich nemohl tušit, že o dva roky později přijde Vítězný únor a ten ráj na zemi tady zavedou komunisti."

Učitelka na hodině češtiny: "Vytvořte mi opak věty Po tmě děti dělají chyby."

Žák: "Chyba po tmě dělá děti."

Učitelka: "A ven!"

Studentky měly napsat esej, která by pojednávala o náboženství, sexu a tajemství. Nejkratší práce měla jen jednu větu.

Bože, jsem těhotná, ale s kým?!

Štěpán Gavenda

25. června 1920 se ve Vizovicích narodil Štěpán Gavenda, účastník druhého a třetího odboje a agent chodec.

Během okupace se pokusil odejít přes hranice, ale během pokusu o překročení slovensko-polských hranic byl zadržen a odsouzen k sedmi měsícům vězení. Poté byl totálně nasazen ve Vídni, odkud se mu podařilo po náletu v roce 1944 uprchnout a dojít na Moravu, kde se připojil k partyzánům majora Murzina.

Po válce Gavenda pomáhal neodsunutým Němcům při přechodu hranic, za což byl v roce 1948 vyšetřován Státní bezpečností. Byl propuštěn a za hranice odešel sám, když předtím pomohl k útěku z věznice v Chomutově německým přátelům.

Od května 1948 přecházel hranice z Německa jako převaděč, ale byl zatčen a vězněn v Klatovech. Z vězení uprchl a v převádění pokračoval dál. Převedl například majora Bogataje, jednu z nejvýraznějších postav třetího zahraničního odboje.

Během roku 1948 a 1949 přešel hranice nejméně šedesátkrát a na území Československa vytvořil rozsáhlou agenturní síť. Zradou jiného agenta byl dopaden v září 1949 a vyslýchán v pověstném Domečku, kde sadistickému dozorcí Perglovi, přesto, že měl spoutané ruce, namlátil židli tak, že byl raději převezen jinam. V červnu 1950 byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen k trestu smrti, ale v prosinci 1950 mu byl trest změněn na doživotí. V roce 1952 zorganizoval hromadný útěk politických vězňů z Leopoldova, při kterém se většině uprchlíků podařilo překročit hranice.

V říjnu 1952 opět přešel jako agent státní hranici, ale při návratu byl zadržen východoněmeckou hlídkou, které utekl, ale byl dopaden znovu a předán do Československa. 28. června 1954 byl popraven na Pankráci.

Dneska jsem slyšel v rádiu **zajímavý příběh.**

Nějaký asi pětapadesátník požádal úřady, že by chtěl úředně změnit svůj věk, protože je kvůli svému věku diskriminován.

Argumentoval tím, že, když lze úředně změnit pohlaví, proč by se jako nemohl měnit i věk, když je s tím navíc spojeno mnohem méně nákladů a nic se nemusí řezat ani modelovat.

Údajně se cítí být číslem svého věku diskriminován při hledání práce, a dokonce i na erotické seznamce se mu nabízí mnohem méně příležitostí. Předložil dokonce nějakou lékařskou zprávu, že jeho skutečný biologický věk odpovídá 42 letům.

No já se chlapíkovi vlastně nedivím, hlavně, když trpí na té erotické seznamce, dovedu si představit ty hejty co mu chodí:

-Vrať se do hrobu.

-Ně dědku, s tebou nikdy, to si ani nechci představovat.

-Nechci tě, beztak máš v háji hydrauliku!

-Zdechni dědo!

-Teď jste mi připomněl mého otce – zvracím.

-Po padesátce je každý chlap chodící mrtvola atd."

Diskriminace nás starších mužů je prostě holý fakt. Zatímco padesátileté ženy si teď běžně frivole uloví svého dvacetiletého zajdu a místo paňmámy se jim moderně říká "MILF," o nás starší muže si nikdo ani neopře elektrickou koloběžku. Nejsme v kursu!

Třeba já když jsem byl posledně na diskotéce a po několika štamprlích jsem se natolik rozvášnil, že jsem i tančil, jsem byl celkem nevybíravě upozorněn vyhazovačem, že jestli jim tam při tom nekontrolovatelném a nekoordinovaném vlnění zkolabuju, na tom parketu, tak si ty tělní tekutiny budu uklízet sám a pak mě vyhodí dozadu do uličky ke kontejneru s odpadem z kuchyně.

Ostatně už, když jsem tam vcházel, tak se mě vyhazovač ptal, jestli jsem z hygieny, nebo jdu spravit ty ucpané pisoáry???

Takže já mám sice za půl roku padesáté šesté narozeniny, ale asi budu radši slavit čtyřicáté třetí, protože to jsem ještě byl stříhoun a patřil mi celý svět. Snad to úřady pochopí.

P.S. Hergot teď mi cinkla do Datové schránky úřední zpráva. Píše zprávu ministr financí Zbyněk Stanjura cituji:

Dobrý den pane Vlk, skvělý nápad. Rádi vás úředně omladíme na vašich vysněných čtyřicet tři let. Samozřejmě ale musíte počítat i s adekvátním odkladem odchodu do starobního důchodu. Díky za skvělou inspiraci, navrhnu to do dalšího úsporného balíčku na vládě.

Rozpočtu zdar, Zbyňa ...Kuwa..... chlapi mě v hospodě umlátí půllitrami ze žárlivosti, že mám nového kámoše!

Zajímavosti. Víte,že....

Od Camille od Brna

✦ Máme největší počet sebevražd, a to včetně dětí

✦ Polovina národa je na antidepresivech

✦ Polovina dětí musí navštěvovat psychologa

✦ Část z nich neví, jestli nejsou třeba kuň nebo lednice

✦ Máme tady tolik pohlaví, že žena a muž jsou nezajímavá

✦ Máme taky nejvíce impotentů

✦ Je největší počet neplodných mužů a žen

✦ Je nejmenší porodnost

✦ Ale za to největší nárůst rakoviny

✦ A taky tady máme super novinku- náhlé úmrtí a lidi padají jako hrušky

✦ Rodiny se rozpadají a nefungují

✦ Máme tady sociální síť, díky kterým už nevíme čemu věřit

✦ Svobodu slova můžu potvrdit, již po několikáté mám omezení dosahu na mém blogu a systém fb funguje naprosto skvěle, do pěti minut mi dokáže odstranit text a dát mě do blokace, hurá! Jsem ráda za tuto svobodu slova

✦ Udavačství nikdy nebylo jednodušší a jde to všem skvěle

✦ Závist nám zde jen kvete, stačí se pochlubit na fb úspěchem a dostane méně lajků a gratulací v komentářích, jak za fotku chleba se sádlem

✦ Sice každý vlastní mobil, ale polovina lidí se ho bojí zvednout, mají problém komunikovat, a tak vás posílají do prdele písemně

✦ Sice v domácnostech jsou dvě auta, kvůli potřebě za den stihnout to, na co byl dřív potřeba tejdén, ale když se nám vyserou, doprošujeme se v servisech opravy stejně, jak při návštěvě pohotovosti a v obou případech to mnohdy trvá stejně, ale víc se díky tomu modlíme, aby nás vůbec někdo vzal

✦ Regály v obchodech jsou narvaný zbožím, ale o kvalitě si nemůže nechat zdát a často se to nedá žrát. To v případě, že ještě na to máme, protože dle výzkumu se lidé vrací k nákupu pouze základních potravin

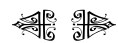
✦ Máme tady taky největší počet fetáků, alkoholiků, kurev, vyšitých a dalších nervově labilních jedinců, takže se bojíme jít už i nakoupit, neboť dnes nevíte, koho nasere třeba jen úsměvem tak, že vám vrazí kudlu do zad

✦ Slušnost pozdravit už skoro vymizela

✦ Čtení knih skoro vymizelo

✦ Úcta ke stáří je v hajzlu

✦ A do toho tady máme zblázněný počasí, který se nedá s jistotou předpovědět ani na jeden den Asi bych mohla pokračovat ještě hodně dlouho, ale to by nikdo nečet, protože čtení je už pro hodně lidí jaksí „bolestivá“ záležitost a dávají přednost videím

Malá desetiletá holčička šla jednoho dne sama ze školy domů, když vedle ní zastavil velký muž na černé motorce.

Poté, co ji chvíli sledoval, se k ní otočil a zeptal se jí: „Ahoj holčičko, nechceš se projet?“

„Ne,“ odpověděla.

„NE!“ říká holčička a pokračuje v chůzi.

Motorkář vedle ní znovu zastaví a říká:

„Hele, holčičko, dám ti 10 dolarů, když naskočíš dozadu.“

„NE!“ odpoví dívka a spěchá dolů po ulici.

Naposledy to muž zkusí znovu:

„Dobře, děvče, poslední nabídka - dám ti 100 korun a velký pytel sladkostí, když naskočíš dozadu a projedeme se.“

Holčička se konečně zastaví, otočí se a vykřikne:

"PODÍVEJ SE, TATÍNKU! To ty sis koupil Hondu místo Harleye... TY S NÍ JEZDÍŠ!"

Recept No.682

Gondi

židovské perské masové knedlíčky

1 libra mletých kuřecích prsou

3/4 hrnku cizrnové mouky

2 středně velké nastrouhané cibule

1 lžice mletého kardamonu

1 lžička kmínu

3/4 lžičky soli

1/2 lžičky bílého pepře

3 lžice oleje

1 lžička kurkumy

Dobře promícháme a necháme 1 hodinu odležet v lednici

Připravíme kuřecí polévku s kuřecím masem, cibulí, bramborami zeleninou a kořením, přivedeme k varu a přidáme masové kuličky. Vařte 45 minut.

Poslední český král Karel I. zemřel proto, že neměl peníze na lékaře

Petr Horák, ze Žižkova

V dnešní době postava Karla I., tedy posledního českého krále, veřejností příliš nerezonuje. Pokud jej lidé vůbec znají, nemají na něj nikterak vyhraněný názor. Jeho osud přesto stojí za pozornost.

Karel I. – poslední panovník na našem trůnu

Budoucí císař Karel I. se narodil v roce 1887 do vedlejší větve vládnoucí rodiny Habsburské monarchie. Zprvu jej nikdy nenapadlo, že by mohl usednout na trůn, souběh různých událostí ale jeho osud ohnul právě tímto směrem. Císař František Josef I. měl jediného syna Rudolfa, ten však spáchal sebevraždu a korunním princem se stal František Ferdinand d'Este, císařův synovec.

František Ferdinand d'Este však zemřel rukou atentátníka Gavrila Principa a jeho děti byly z nástupnictví vyloučeny, neboť si vzal nedostatečně urozenou hraběnku Žofii Chotkovou. Karel I., tedy prasynovec Františka Josefa I., se najednou posunul na pozici, o které se mu dříve ani nesnilo. Starý císař a jeho okolí jej narychlo začali připravovat na vládu, které se ujal v roce 1916 po smrti staříckého mocnáře.

Nutno podotknout, že Karel I. by za jiných okolností pravděpodobně vůbec nebyl špatným císařem. Měl hlubokou a upřímnou snahu monarchii zmodernizovat a posunout ji do nového věku. Stejně tak měl hluboký a pozitivní vztah k Čechám. První světová válka ale posunula svět ke zcela zásadním změnám, které Rakousko-Uhersko doslova vymazaly z mapy.

Konec monarchie a Karlovo vyhnanství

První světová válka skončila a Rakousko-Uhersko bylo na straně poražených. Politicky se zmítalo v chaosu, hospodářsky bylo zcela zničené. Karel I. se nejprve vzdal politické moci a poté odešel do švýcarského exilu na rodinný zámek své ženy, Zity Bourbonso-Parmské. Dvakrát se ze svého vyhnanství pokusil vrátit a převzít moc v Uhrách, pokaždé neúspěšně.

Vítězné mocnosti tak začaly přemýšlet, co s ním. Karel sám by preferoval život v Čechách na svém zámku v Brandýse nad Labem, to mu ale zakázala nová československá vláda. Francie a Británie pro něj proto, stejně jako o sto let dříve pro Napoleona, vybraly ostrovní vyhnanství. Císař Karel I. byl eskortován na ostrov Madeira, který se měl stát jeho domovem do konce života.

Madeira je sice krásný ostrov, ne nadarmo je dnes oblíbenou dovolenkou destinací, ale Karel I. musel řešit jeden velký problém: neměl peníze. Před koncem války byl sice jedním z nejbohatších mužů tehdejší Evropy, jeho majetky byly ale zabaveny a on musel rodinu přestěhovat z luxusní vily do chudší, přesto ale dostatečně velké vily, kterou mu za symbolickou cenu pronajímal jeden z místních lidí.

Nová vila byla sice velká, nebyla ale určená pro celoroční bydlení a kdo na Madeiře byl, dobře ví, že tam v zimě dokáže být opravdu chladno. Především sám Karel, který byl na nemoci náchylný, trpěl neustále nějakým zdravotním problémem v podobě nachlazení nebo rýmy. Rodina navíc neměla ani na pořádnou stravu, a to Karlovi na zdravotním stavu také nepřidávalo.

Osudné nachlazení a smrt

V březnu 1922 slavil jeden z Karlových synů čtvrté narozeniny. Jeho otec byl rozhodnut mu i přes svojí neutěšenou situaci koupit dárek,

konkrétně míč a koš na košíkovou. Pro vybavení ale musel sejít ze své vysoko položené vily dolů do města Funchal. Jednalo se o poměrně náročnou cestu, na kterou se Karel navíc pořádně neoblékl. Výsledkem bylo další nachlazení.

Rodina si nemohla dovolit zavolat lékaře a doufala, že toto nachlazení přejde stejně jako všechny předchozí. Z nachlazení se ale vyvinul zápal plic. V době před objevem antibiotik mohli lékaři používat jen podpůrnou léčbu, navíc často používali i metody, které Karlovi spíše ubližovaly (např. terpentýnové injekce s cílem vyvolat nový zánět, který měl „vysát“ ten starý).

První dubnový den roku 1922 se Karlův osud naplnil a poslední rakouský císař i český král zemřel v kruhu svých nejbližších, současně ale ve vyhnanství a v chudobě na ostrově uprostřed Atlantiku. Dnes se na jeho osobu hledí již zcela jinak. Je považován za čestného člověka, za panovníka, který měl upřímnou snahu vyvést svoji zemi z války a přinést obyvatelům co nejlepší život.

V roce 2004 byl Karel I. papežem Janem Pavlem II. blahorečen a kus jeho ostatků je od roku 2022 uložen i v chrámu sv. Víta v Praze. Každoročně se také v Brandýse nad Labem konají slavnosti připomínající císařský pár. Karlova manželka a poslední česká královna Zita zemřela v roce 1989.

Sadistická vražda.

Autor Pamet naroda

Ve stínu 80. výročí jaderného útoku na Nagasaki si dnes připomínáme i jednu tragickou událost, která je mezi laickou veřejností opomenuta. Před 39 lety, 9. srpna 1986, zemřel v ranních hodinách osmnáctiletý německý student Hartmut Tautz, který byl v Petržalce na hranicích s Rakouskem roztrhán a zardoušen služebními pohraničními psy jmény Róby a Ryšo.

Samostatně útočící psi (SUPI) ukončili mladíkův sen o Hartmutově svobodě pouhých 22 metrů od Rakouska, když jej dostihli ve vysokém kukuřičném poli.

Nadějný klarinetista se k útěku rozhodl kvůli obavám ze šikany v armádě NDR, do níž měl narukovat. K jeho rozpoložení nepřispěla i nedávná smrt otce.

Nešťastníkův skon započal 8. srpna 1986 ve 22:30 hodin, kdy byl psy dostižen. Zanedlouho k těžce zraněnému Tautzovi přiběhli pohraničníci 11. brigády PS Bratislava a její dislokované jednotky 11. roty Petrželka-Kopčany. Vojáci základní služby Ivan Hirner a Oldřich Kovář neposkytli Němci první pomoc. Místo ní se ho ptali, zda neměl komplice a pročešávali okolí. Tautz byl ošetřen v nemocnici až po dlouhých 80 minutách. Na záchranu bylo pozdě. Zemřel na hemoragický šok.

V této tragické kauze projeвили obrovskou odvahu tehdejší soudní znalci, a to Jaroslav Sochor a vedoucí Ústavu soudního lékařství Milan Kokavec. Ve zprávě napsali, že Tautz mohl žít, kdyby mu byla poskytnuta včasná pomoc.

S mladíkovou smrtí se pochopitelně nikdy nesmířila jeho maminka Christa Bruniesová a sestra Carol Tautzová. Obě alespoň přivítaly, že byl Hartmut v roce 2017 slovenským soudem rehabilitován, o což se zasloužil advokát Lubomír Müller, který zastupuje poškozené oběti z tehdejší NDR. Šlo hlavně o morální očistění, protože finanční odškodnění bylo pro rodinu více než trapné. Soud totiž pozůstalým přiřkl 3 319 eur a

40 centů. Před 8 lety se podle kurzu jednalo o 84 tisíc korun!!! Sumu doplňovaly další směšné částky jako náhrada 1,29 eur za zadržení na hranicích, bonus za ušlý zisk ve vazbě za den 5,35 eur.

Doktor Lubomír Müller, s nímž jsem před lety dělal dva rozhovory, tehdy nízké odškodné vysvětloval tím, že žádná vláda zákon o soudní rehabilitaci číslo 19/1990 Sb. nevalorizovala.

Hrůzné je, že za zločiny proti lidskosti na Železně oponě nebyl nikdo potrestán a už pravděpodobně ani nebude. Poslední naděje na spravedlnost zhasla letos 23. července, kdy Obvodní soud pro Prahu 1 zastavil trestní stíhání bývalého zástupce náčelníka pohraniční stráže Jana Muzikáře (91 let). Obžalovaný podle soudců trpí demencí a není schopen chápat účel trestního řízení. Žalobci vinili Muzikáře z toho, že pod jeho vedením pohraničníci usmrtili a zranili několik lidí, kteří se snažili přes Železnou oponu prchnout z komunistického Československa.

Je nepochopitelné, že kolem sedmi procent lidí chce volit převlečené komunisty do uskupení Svačilo nebo Stačilo!

Každá smrt na hranicích byla krutá a tragická. Ale příběh Hartmuta Tautze patří mezi nejbrutálnější a nejotřesnější. A stal se v sobě, kdy už běžela Gorbačovova Perestrojka a Glasnost'...

Památku Hartmuta Tautze připomíná umělecké dílo, které vytvořila skupina Pode Bal (Petr Motyčka a Dan Trantina). Umělci dílo nazvali Rekonstrukce jako tragédie a fraška. Monumentální sousoší vyobrazuje ležícího mladíka, kterému z hlavy tryská krev. Dílo bylo vystaveno před Evropským parlamentem v Bruselu, bylo i prezentováno v Museu Kampa v Praze.

<https://eurozpravy.cz/domaci/zivot/zrudnost-pohranicniku-na-zelezne-opone-mladika-roztrhali-psi-ani-po-rehabilitaci-nikdo-nepriznal-vinu-rika-advokat.7ac0182f>

<https://eurozpravy.cz/domaci/zivot/mamince-nechtel-delat-starosti-utek-ji-zamcel-tautz-mohl-prezit-jak-napsali-odvazni-soudni-znalci-rika-muller.82c40749>

Vypukla bitva o „Volyňský masakr.“

Polsko chce, aby Ukrajina zakázala své hrdiny, říká historik

Adam Hájek 2025 online sk

Mezi Kyjevem a Varšavou se opět rozhořel spor o takzvaný volyňský masakr.

Vraždění polských vesničanů za druhé světové války a odvetné polské akce nadále ovlivňují vzájemné vztahy.

„Polská politika 21. století si z Volyně udělala moralistickou zbraň, díky níž se potýkáme s nejostřejším konfliktem dvou historických událostí v Evropě, který postupem času neoslabuje, ale naopak sílí,“ říká historik a ukrajinista David Svoboda.

Polský Sejm schválil zákon, který 11. červenec označil za den památky Poláků zavražděných na Volyni za druhé světové války. Poláci mají stejný pamětní den již devět let. Co je nového?

V roce 2016 Poláci prosadili zákon, který zavádí Národní den památky polských občanů druhé Polské republiky, kteří se stali obětí genocidy ze strany ukrajinských nacionalistů.

Současný zákon odkazuje na Den polských obětí genocidy Organizace ukrajinských nacionalistů a Ukrajinské povstalecké armády na východním Kavkaze Druhé republiky. Je zde tedy větší konkrétnost ohledně pachatelů, a navíc se zde hovoří o Kresech Druhé polské republiky, což je název východních oblastí Polska, s nimiž operuje polský nacionalistický narativ.

Ano, to jsou ty „ztracené“ polské regiony na východě, na území dnešního Běloruska a západní Ukrajiny.

Ano, pojem Kresy odjakživa přitahoval polskou představivost a zosobňoval východní prostory, kam sahal polský kulturní a politický vliv. Tyto prostory však obývalo většinově nepolské obyvatelstvo: Bělorusové, Litevci, Židé, podstatná část se překrývala s Ukrajinou, probíhal tam konflikt.

Používání termínu Kresy tak naznačuje jasný příklon polské politiky k národní mytologii. Druhým problematickým termínem je genocida. Poláci mají podobný svátek, pokud jde o oběti katyňského masakru nebo nacistických koncentračních táborů, a v jejich názvech ho nenajdeme. Jisté je, že genocida - neboli polsky ludobójstwo - je v oficiálním polském ztvárnění a připomínání volyňských událostí trvale přítomna nejpozději od roku 2016.

Proč tento památný den připadá právě na 11. července?

Je to den údajného vyvrcholení ukrajinských protipolských masakrů. Během tzv. krvavé neděle na Volyni údajně vzplálo šedesát polských vesnic. Polské prameny se rozcházejí v tom, zda se něco takového v tento den stalo; vzhledem k dobovému hlášení velitele polské pozemní armády Tadeusze Bóra-Komorowského o tom však nepochybuji.

Poláci vytrvale operují s číslem 100 tisíc polských obětí, které není ničím podloženo; počet ukrajinských obětí byl dlouho podhodnocován a nebere se v úvahu nový výzkum na ukrajinské straně, který dosud nebyl vzat na vědomí stav poznání...

Český sen:

Když se dva studenti převlékli za manažery, otevřeli falešný hypermarket a rozzuřili tři tisíce Čechů

Jonáš Jenšovský

Je 31. května 2003. V krásném slunečném ránu se před desátou hodinou tlačí v pražských Letňanech na parkovišti více jak tři tisíce lidí. Těší se na avizované otevření nového hypermarketu Český sen. Ten měl své letáky (které mnozí z nich svírají), televizní spoty, billboardy ve městech. Byl však jen pouhou iluzí. Jediné, co kdy vzniklo, byla barevná čelní stěna.

Reklama na nic

Studenti filmové školy Vít Klusák a Filip Remunda na sebe poprvé více upozornili právě tímto snímkem, dokumentem o neexistujícím hypermarketu. Vít Klusák na sebe naposledy upozornil vysoce ceněným dokumentárním thrillerem V Síti, kde jedinečnou formou rozebíral obtěžování nezletilých dívek na internetu.

Český sen byl jeho a Remundovou závěrečnou zkouškou. Peníze získali z grantu Ministerstva kultury a ukázali, že s dostatkem prostředků lze udělat v oblasti vlivu prakticky cokoli. Včetně vytvoření vlastní nové identity (oba se změnili v ukázkové manažery) a zaplatit si reklamní kampaň pro něco, co nikdy nevznikne. A pak o tom natočit dokument.

Slevy pro ty první

Hypermarket Český sen měl své brány otevřít na konci května 2003, prvním návštěvníkům sliboval neuvěřitelné slevy. Už když reklamní agentura rozebírá první koncept kampaně, vzpomíná její pracovnice na otevření Electroworldu na Zličíně, kde lidé trávili celou noc.

Tři tisíce lidí ale až na místě, při pěší cestě kolem budovy, zjistili, že jde o jeden velký podvod. Reakce byly logicky různorodé, od totálního vzteku po pobavení. Obojí napříč generacemi. Někdo by tvůrce nejradši zabil, druhý byl rád, že se dostal z baráku na čerstvý vzduch.

O co vlastně šlo

Oba režiséři na začátku snímku poukazují na to, že nebudou přímo sdělovat důvod tohoto podniku. Doufali totiž, že dokument na tuto pointu odpoví sám. Cílem bylo experimentální formou poukázat na to, jak snadno lze s lidmi manipulovat hlavně ve spotřebních, tedy nákupních otázkách.

Nota bene skrze moderní reklamní praktiky, které nějakým způsobem nevyhnutelně využívá jakákoli reklamní agentura. Jejich inspirací byla také rostoucí popularita hypermarketů v tuzemsku, a hlavně fenomén nakupujících rodin. Tedy těch, kteří si z nakupování dělají pravidelnou rodinnou kulturu a hypermarkety jsou pro ně skutečně zážitková centra.

Tady jsem člověkem

Tento prvek ostatně nezmizel a dnes funguje v mnoha sloganech nebo televizních spotech. Mnoho lidí se zkrátka stále definuje skrze své nákupy, možnost nakupovat na konkrétních místech (značkové butiky) a staví na tom svou identitu. Za vrchol této mentality se dá možná považovat slogan: „*Tady jsem člověkem, tady nakupuji.*“

V době vzniku Českého snu nakupovala v obchodech tohoto typu třetina Čechů. Klusák s Remundou tak chtěli ukázat, jak mocná je reklamní masáž – navzdory našemu vlastnímu přesvědčení, že na nás něco takového nemá efekt. Nota bene v momentě, kdy za reklamou není reálný produkt.

Zuřící dav a ocenění

Film na sebe přitáhl pozornost hned v několika vrstvách, což hraje tvůrcům poměrně do karet. V první řadě je vidět síla reklamy a konzumní tendence společnosti. Celkem jednoduchá psychologie přiláká celý dav, běžný spotřebitel za ní jde naprosto bezmyšlenkovitě.

Výzkum nákupního chování tak odhalil, že lidé kolikrát ani nevěnují pozornost tomu, co je vlastně nabízeno. Tón nabídky, časové omezení a další faktory jsou mnohem lákavější. Rozporuplné tuzemské reakce nezměnily nic na tom, že byl dokument oceněn hned na několika festivalech a otevřel další diskusi o věčně žhavém i citlivém tématu marketingu.

Film ja na <https://youtu.be/cKFUuMr63EM>

*Chtěl jsi se mnou jít na rande, šla jsem!
Chtěl jsi, abysme si zasouložili, dala jsem!
Chtěl jsi abych se k tobě přestěhovala, šla jsem!
Chtěl jsi se mnou mít děti, otěhotněla jsem!
Ty prostě nevíš kdy máš dost!*

*Třída na výletě v zoo. Přijde správce a povídá:
„Děti, půjdeme krmit medvědy.“
Děti jásají, mají obrovskou radost, že uvidí svá oblíbená zvířata, jak se stravují. Ale správce dodává: „Každý druhý si vystoupí z řady a sundá si boty...“*

Ježíš byl ve skutečnosti houba.

Ano, houba. Kontroverzní teorie převrací celé křesťanství naruby

Klára Ochmanová

Podle některých byl Ježíš synem Božím, podle jiných synem člověka; podle dalších dobrý politik a někteří tvrdí, že nikdo takový vůbec neexistoval. Jeden vědec má ale odlišnou teorii než drtivá většina lidí této planety: Ježíš byl totiž podle něj muchomůrka červená.

Psal se rok 1947 a v jeskyních u Mrtvého moře zrovna beduínské pastýři náhodou narazili na hliněné nádoby s prastarými texty. Dnes je známe jako **Svitky od Mrtvého moře** a navždy změnily naše porozumění historii židovství i křesťanství. Obsahovaly totiž starší verze knih, které tvořily součást biblického kánonu... a právě o ně se opírá myšlenka, že jedno z nejvlivnějších náboženství všech dob stojí na kuriózním omylu.

Božské zjevení z jedu

Uznávaný lingvista a archeolog John Allegro, který měl jako jeden z prvních možnost prastaré svitky zkoumat, objevil během práce na jejich překladu mnoho šifrovaných rituálů, na základě kterých spojil vznik raného křesťanství s psychedelickým kultem. V 70. letech o tom napsal knihu The Sacred Mushroom and the Cross.

Rozvinul svou teorii, že postava Ježíše byla metaforou pro muchomůrku červenou, která měla pro rané křesťany zvláštní rituální význam. Obsahuje totiž psychoaktivní látku muscimol, která způsobuje poruchy vědomí a vyvolává halucinace. Allegro tvrdil, že raní křesťané užívali tyto houby k dosažení transu, ve kterém prožívali „božské zjevení“.

Vědeckého uznání se nedočkal

Akademická obec teorii nepřijala zrovna s otevřenou myslí a náručí – místo toho ji označila za krajně spekulativní. Někteří šli ještě dál a Allegra obvinili, že teorii stvořil jako pomstu křesťanským kritikům, kteří neuznali jeho předchozí práci na překladu Svitků. Úspěch s ní ale vědec sklídl hned u několika skupin, které v té době byly poměrně populární a zajímaly se o alternativní a nekonvenční výklady náboženství.

Tam koneckonců boduje dodnes, zároveň ovšem přináší i opodstatněné diskuse o historických kořenech náboženství a možnostech omylů a nepřesných interpretací, které mohly ovlivnit podobu dnešních náboženských textů.

Vydavatel:: A podle, jiných Kristus je Palestinec, a Stalin neexistoval a byla to ředkvička a Hitler žije v Jižní Americe, ..a komunisty všechno vzdali pod tlakem cinkajících klíčů a zmizeli nenávratně v návratnu

*"Slečno, mohu Vás někdy pozvat na kávu?"
"Bohužel, kávu nepiju."
"Tak na večeři?"
"Nevečeřím. To víte, dieta."
"Zajdeme do kina?" "Nemám ráda filmy."
"A co vlastně máte ráda?"
"Ráda pracám. Škoda, že máte jiné zájmy!"*

*Jsi moc roztomilá když spinkáš
Jak to můžeš vědět?
Nezavřelas okno, tak jsem se podíval
....bydlím v 6 patře???
No..neříkám, že to bylo lehký...*

Mediální manipulace pro pokročilé

O nejdůmyslnějším triku z arzenálu mediální manipulace, který se jmenuje chybějící kontext. Případová studie jednoho článku, který dokáže z nulové informace vytvořit zprávu, jež vyžene do ulic tisíce revolucionářů s vteřinovým lepidlem nebo kladivem na obrazy.

Jadernou zbraní mediální manipulace je kontext. Člověk nemá sebemenší šanci poznat, že informaci, která je předkládána, něco chybí. Přitom to, co chybí, by významným způsobem ovlivnilo vyznění toho, co je předkládáno.

Šance na poznání chybějícího kontextu je nula, zero, nic. Bez ohledu na rozhled, vzdělání, zkušenosti, cokoli. Proto je chybějící kontext nukleární zbraní mediální manipulace.

V případě manipulace prezentací článků jednoho názorového spektra, tak typické pro syrzdarma.cz, čtenáři na první pohled dojde, že je tam pouze jeden úhel pohledu a že to může být na závadu. U klimatické manipulace za pomoci budoucího času prohlášeními typu „lidstvo se může uvařit“, stačí rozpoznat, že jde o budoucnost. To ale neplatí u kontextu, tam není poznat nic. Viz následující příklad. Kompletní zdroj na konci článku.

Lední medvědi v hlavní roli

Na konci minulého roku zveřejnila britská BBC článek s titulkem: „Populace kanadských ledních medvědů dramaticky klesá, říká vládní zpráva“. Guardian s odkazem na tu samou zprávu napsal, že „lední medvědi mizí z hlavního města ledních medvědů v Kanadě“.

V článku BBC dále uvádí, že populace ledního medvěda v západní části Hudson Bay klesla o 27 % za posledních pět let. V roce 2021 žilo v oblasti 618 medvědů oproti 842 medvědům v roce 2016. To je rozdíl 224 medvědů. Zpráva dále pokračuje a uvádí, že „na vině je klimatická změna, která může způsobit, že dlouhé období bez zamrzlého moře způsobí medvědům smrt vyhladověním.“

Kontext

Ve zprávě BBC jsou klíčové dvě informace. Za prvé je to geografický údaj „**v západní části**“ Hudson Bay. Za druhé je to zpráva, že ubylo **244 medvědů**.

Co se píše v samotné studii? Klíčový odstavec doslova zní:

„Od roku 2016 do roku 2021 odhadovaný počet ledních medvědů v jižní části Hudson Bay stoupl o 223 medvědů zatímco počet **v západní části** klesl o **224 medvědů**. Změny v obou subpopulacích mezi roky 2016 a 2021 tak mohou být způsobeny přesunem medvědů ze západní do jižní části.“

2021 AERIAL SURVEY OF THE WESTERN HUDSON BAY POLAR BEAR SUBPOPULATION

FINAL REPORT

November 16, 2022

22). Notably, between 2016 and 2021, the estimated abundance of SH increased by 223 bears while that of WH decreased by 224 (Northrup et al. 2022). Changes in both subpopulations, at least between 2016 and 2021, could therefore be accounted for by movement of WH bears into SH. Preliminary results from genetic mark-recapture work

Canada's polar bear population plummets - government report

© 24 December 2022

This article is more than 10 months old

Polar bears vanishing from 'polar bear capital of the world' in Canada

Government research shows dramatic decline in numbers in western Hudson Bay stronghold

Zpráva BBC se s rozdílným trendem počtu medvědů v jižní a západní části Hudson Bay vypořádala takto: „Zpráva také cituje migraci medvědů do sousedních oblastí.“

Zpráva s kontextem

Zpráva s kontextem by musela uvést, že počet medvědů se v zásadě nezměnil a že se jich více než dvě stovky asi přesunuly ze západu na jih zálivu Hudson Bay.

Nebo mohla také uvést informaci z jiné zprávy z roku 2019, kterou uveřejnila organizace „Global Warming Policy Foundation“. Zpráva uvádí, že se počty ledních medvědů od roku 2005 mírně zvyšovaly a že se nenaplnily předpovědi, které říkaly, že dvě třetiny polárních medvědů vyhynou. Počet ledních medvědů se tak zvýšil ze zhruba 12 tisíc v šedesátých letech na 30 tisíc v současnosti. Je to nejvyšší počet od roku 1973, kdy byla podepsána mezinárodní dohoda na jejich ochranu.

Přesto je hlavní vyznění obou zveřejněných článků, že populace kanadských ledních medvědů dramaticky klesá.

Pozn. autora: Z čistě technického pohledu jde o kontextovou manipulaci. Ale tak nějak selským rozumem to už spadá do kategorie prachobyčejná lež.

Kolik čtenářů po přečtení titulku a vlastně i celého článku, viz níže, napadne, že migrace je nejpravděpodobnější příčinou změny stavu medvědů v západní části? A kolik podobných článků bez kontextu je otištěno?

Jak sledovat českou televizi v zahraničí

Nacházíte se nyní v zahraničí, ale chcete i nadále sledovat nejen české, ale i ostatní televizní programy, které v česku sledujete? Řešením je naše NejPřipojení TV <https://nejpripojeni.cz/iptv>, kterou můžete včetně zpětného zpětného přehrávání sledovat nejen v rámci celé Evropy, ale i v jiných destinacích.

Služba není vázána na konkrétní adresu

Jelikož se jedná o IPTV (televize přes internetový protokol), můžete tedy naši aplikaci využívat kdekoli s připojením k internetu. Dejte si však pozor, abyste nečerpali omezené mobilní data. Pokud nemáte k paušálu data neomezené, připojte se na nejbližší Wi-Fi.

Nejen v celé Evropě

Standardem je sledování programů na cestách Evropou, ale již jsme od našich zákazníků dostali pozdravy také z Kanady. Záleží na typu připojení k internetu. Mimo Evropu lze omezení obejít přes VPN. V případě potřeby se na nás neváhejte obrátit na naši chat podporu a rádi vám pomůžeme.

TIP: Pro VPN doporučuji Surfshark VPN.

Platební karta a fakturační adresa musí být česká

Jsme česká firma platící daně a DPH zde v Česku, takže je nutné mít předplatné této služby s českou fakturační adresou a pro online - <https://nejpripojeni.cz/iptv> objednávku použít českou platební kartu. Primárním místem odběru je tedy ČR, ale můžete službu využívat na cestách v rámci EU.

Na 4 zařízení v ceně

Pokud nemáte v domácnosti 4 zařízení, můžete se o přístup do aplikace podělit například s kamarádem. Jak jsme psali výše, služba není vázána na konkrétní adresu. Přihlášené zařízení (počítač, notebook, telefon, tablet, android box) si můžete svévolně měnit.

Televizory Samsung a LG jediné z české distribuce

V případě televizorů Samsung a LG se musí jednat o českou distribuci. V případě chytrých televizorů s operačním systémem Android a Apple můžete mít zařízení zakoupeno v zahraničí.

72 programů za 245 Kč měsíčně:

Doplňkové balíčky:

Sportovní 200 Kč Filmový 100 Kč Český 100 Kč Dětský 100 Kč Dokumentární 190 Kč Speciální 210 Kč Lechtivý 110 Kč TV Barrandov - zdarma na vyžádání

V jedné zoologické zahradě pozorují návštěvníci v kleci vlka a beránka, jak si vesele žijí v ideální harmonii.

„Prosím vás, jak jste to dokázali?“ ptají se s obdivem zřizence.

„No docela jednoduše. Každé ráno dáváme do klece nového beránka.“

Pan Novák se hádá s výpravčím: „Na co jsou jízdní řády, když podle nich nejezdíte?“
„A na co bychom měli čekárny?“ povídá výpravčí.

Dvořákovi, kteří bydlí v malém panelákovém bytě, na sebe dostanou chuť a tak řeknou malému Pepíčkovi, aby se díval chvíli z okna a hlásil, co se venku děje, aby ho nějak zaměstnali. Pepíček tedy hlásí: „U Stehlíků se dívají na televizi, u Králů večerejí, U Horvátů se paní Horvátová sprchuje a u Kroutilů se souloží.“ Novákovi se zarazí a ptají se Pepíčka, jak na to přišel. A Pepíček odpoví: „No, Honza taky kouká z okna...“

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Josef Podlaha	-	\$5.00
Eliška Burian	-	\$25.00
Štěpán Pučák	-	\$25.00

Vydavatel Novin: Tímto také z celého srdce, děkuji velectěnému panu Josefovi Podlahovic, že mi přivezl z Čech koprové omáčky v pytlíku.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod.

České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Potrebné informácie nájdete na

slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 8.září Léta Páně 2025

1.září Německo napadlo Polsko

Každý rok připomínám tuto smutnou událost, protože se na ní dost zapomíná. 1. září 1939 se polští zaměstnanci pošty a jejich rodinní příslušníci v budově Gdaňské pošty přes 8 hodin bránili proti přesile německé soldatesky z řad SS Heimwehr Danzig, místní policie a SA a svým statečným odporem způsobili Němcům nepříjemné ztráty.

Během boje ztrátami frustrování Němci načerpali do budovy benzín, který pak zapálili granátem. V ohni několik Poláků uhořelo zaživa a další utrpěli těžké popáleniny. Mezi nimi byla 10letá Erwina Barzychowska, která později zemřela v nemocnici gestapa. Poláci byli nuceni kapitulovat, přičemž první parlamentář s bílou vlajkou byl Němci zastřelen a druhý upálen.

Teprve potom němečtí rytíři kapitulaci polských zaměstnanců pošty velkoryse přijali, nicméně zlý sen polských hrdinů zdaleka nekončil.

Všichni Poláci, kteří boj přežili a německým útočníkům se vzdali, byli později souzeni jako „ilegální bojovníci“ a následně nato popraveni.

Soudci, kteří rozsudek vynesli, nebyli nikdy potrestáni, po válce byli úspěšně denacifikováni a dál pokračovali ve své praxi, aby zemřeli jako úctyhodní občané.

Slovensko poslalo 1. září 1939 proti Polsku 3 pěší divize Jánošík, Rázus a Škultéty

Na žně ale musela armáda zpátky domů

Málo známou skutečností je, že se hned 1. září 1939 útoku proti Polsku zúčastnila po boku wehrmachtu i speciálně vytvořená slovenská polní armáda pojmenovaná Bernolák. I když

nebyla slovenská účast při porážce Polska po strategické stránce příliš významná, dobře posloužila propagandistickým záměrům luďáckého režimu a také otestovala fungování nově utvořené slovenské armády.

Zajímavým faktem je také to, že slovenská vláda Polsku nikdy válku nevyhlásila (ale třeba Spojeným státům ano, ty však na to nereagovaly). Záminka pro účast na polském tažení tu však byla více než jasná – získat zpět slovenská území postoupená Polsku v letech 1920, 1924 a 1938. Německo se na válku proti Polsku chystalo měsíce, o slovenské účasti se rozhodlo až koncem srpna 1939, tedy relativně na poslední chvíli. Slovensko bylo sice formálně samostatné, ale německé velení slovensko-polskou hranici automaticky považovalo za jižní nástupní prostor polského tažení.

Už od poloviny září byly slovenské jednotky stahovány zpět domů, neboť žně byly v plném proudu a vojáci tak vyměnili zbraně za kosy a hrábě. Velitelství armády Bernolák bylo zrušeno 7. října, což byla definitivní tečka za slovenskou účastí na polském tažení. Ještě 5. října se však v Popradu uskutečnila velká vojenská přehlídka za účasti slovenských vládních činitelů a německé honorace, kde byla udělována i vyznamenání. Mimo jiné generál Čatloš dostal od Hitlera železný kříž.

Už 11. září slovenská vláda při příležitosti polského tažení zřídila zcela nové nejvyšší vyznamenání Slovenský válečný vítězný kříž, jež uděloval prezident, a také pamětní medaili Javorina-Orava. Zjistilo se totiž, že Slovensko vlastně nemá propagandisticky odpovídající řády. Polské tažení přineslo ještě jednu zkušenost. Slovenská armáda neměla vlastní vojenskou terminologii a povelový systém, vojenská komunikace tak probíhala v češtině, což se samozřejmě nacionalistům nelíbilo. Proto hned po návratu z Polska začalo poslovenšťování vojenské mluvy, a to dokonce za pomoci Matice slovenské.

Během bojů přišla slovenská armáda o 18 vojáků, 46 jich bylo zraněno a 11 se pohřešovalo.

17. září Sovětské Rusko napadlo Polsko a sevřelo tak bojující Polsko do kleští.

Vydavatel: Co nikdy neuznám, neb je to komunistická Propaganda: Polák zastřelený Němcem je oběť druhé světové války, ale Polák zastřelený Rusem údajně není. Proč to dodnes nikdo nezměnil???

CzechoSlovak Country Klub

PRASÁTKO NA ROŽNI,

Zvěřinový Guláš, Vepřový talíř

V sobotu 13 září od 16:00

Objednávejte prosíme předem do 8/9/25, 6pm na: <https://www.trybooking.com/DEWUR>
Vstup pouze na vytištěné vstupenky

O titulech.

George Švehla z Modřejch Hor

Vážený pane vydavateli,

kamarádka z CZ mě poslala odkaz, je úplně dole, a zde je moje reakce. V akademických kruzích na různých vysokých učeních se jistě tituly vyžadují a používají. V soukromém sektoru to už tak žhavé není, tedy to je moje mnohaletá zkušenost. J.

Asi tak. Trump žije v zemi kde většina vzdělanců z univerzit jsou silně doleva. Trump to dobře ví a proto na ně útočí. Univerzity jsou líně levičáků. Víme dobře kam USA za vlády demokratů dovedli. To, že absolventi různých vysokých učení v USA jsou levičáci má na svědomí vzdělávací systém, tedy školství. Ostatně u nás to bylo za první republiky podobné. Vzdělanci a povšechně intelektuálové a většina umělců, byli dost doleva a nebo i laškovali s komunisty, které jsme jako národ v roce 1946 zvolili do čela vedení státu. Jak to vše dopadlo to dobře víme. Proto upřednostňuji moudrost před vzdělaností.

Zde je výtah z toho co jsem kdysi, v roce 2013, napsal: *když si někdo dá před svoje jméno titul, ať už jakýkoliv, ještě neznamená, že máme co činit s osobou slušnou a váženou, ba v moha případech i moudrou. I když je kdejaký majitel akademického titulu vzdělaný v tom kterém oboru ještě neznamená, že tento je moudrý. Ona se moudrost a inteligence se vzdělaností srovnávat nedá a mnohdy se přímo vylučuje. Po světě chodí hodně tak zvaných „študovaných – blbých“ a nebo také hochštaplerů s morálkou horší než Al Capone. Stačí se podívat na některé „kapitány“ globálních společností, právníky, soudce, a nebo politiky, zvláště v Česku, kteří získali svoje akademické tituly za podmínek přinejmenším podivných, třeba v Plzni.*

Ostatně stačí se podívat na dnešní vládu u vás v ČR. Zde u klokanů se větší váha než titulu přikládá osobní kvalitě jedince, jeho morálním kvalitám a attitude, tedy dovednostem, přístupu či poměru k práci a životu. Na příklad když jsem dělal pohovor - interview - při najímání do práce, tak se mě nikdo nikdy neptal na kvalifikaci, ale dávali velký důraz na "reference", tedy jakési dobrozdání od minulého zaměstnavatele. Prostě potřebovali vědět zda zájemce umí a je morálně vhodný, tedy že se jim jako zaměstnanec vyplatí. Jestli má nějaký titul jim bylo šuma fuk. Akademický titul zde není předpokladem toho kterého zaměstnání. Tvrdá práce, dovednost, pracovní nasazení a morální způsobilost ano. Tedy stará "dobrá pověst".

Za sebe mohu říct, že vzdělaností nepohrdám, spíš naopak, ale moudrost kladu vždy výše i když jde o nevzdělance nejhrubšího zrna, který umí sotva číst.

Měj se pěkně letně, Jirka.

Ostatně ti přikládám článek z roku 2013 co jsem tehdy o různých titulech napsal.

Tituly a titulování.

Asi začnu mnohoznačným českým úslovím: „tak nevím“. Víme všichni, co vše v našem jazyku toto úsloví značí, ba i to, že vím, a to mnohdy i velice dobře. Jako třeba: „Paní Nováková ta sousedovic Anča se tahá s nějakým inteligentem, tak nevím.“ Přitom sdělovatelka zprávy velice dobře ví, že dotyčný je lenošný parchant, který nikdy na práci nesáhl a jeho inteligence se vyznačuje především vychytralostí.

Označování osob různými tituly vzniklo snad v prvním lidském seskupení v tlupě, kdy bylo

nějak třeba označit vůdce tlupy. Prostě aby bylo jasno s kým má kdo tu čest. Toto se táhlo historií homo sapiens sapiens po mnohá tisíciletí až do posledních dvou či tří století, kdy bylo titulování nadmíru vybroušeno, aby v posledních několika desetiletích bylo od něj v rozvinutých zemích, zvláště s anglo-saským původem, jako USA, Austrálie a NZ postupně upouštěno. Jestli to je známka společenského pokroku a nebo zániku, to nám ukáže budoucnost. To ovšem jen tehdy, pokud se bude vůbec konat.

Již ve starověku vznikly tituly šlechtické, aby se ve středověku rozkošatily jako stoletá lípa. Ať to už bylo v zemích českých a nebo ve zbytku světa. Tyto se vždy dávají před jméno. Ať už jde o šlechtu nižší (vladyka, zeman, rytíř) a nebo vyšší, čili panstvo. (Pán, baron, hrabě, kníže, vévoda) Zrovna tak i tituly panovnické. (markrabě, král, císař). I ten nejnižší aristokratický titul zaručoval v tehdejší společnosti vyšší zařazení než měli poddaní.

Podobně si vedly i tituly církevní. Třeba v církvi římskokatolické jsou na příklad rozškátulkovány od faráře přes kanovníka, diecézního kněze, biskupa, kardinála po papeže. Zde je třeba podotknout, že třeba titul kardinála je vložen mezi jméno a příjmení. (Jan Kardinál z Rejnštejna) V nedaleké minulosti, ještě před druhou světovou válkou, bylo dovedeno občanské titulování v srdci Evropy ad absurdum. Neříkalo se jen pan ředitel, stavital a nebo kovář, ale i paní ředitelová, stavitelová a nebo kovářka či kovářová. Takové pozdravení: „dobré jitro paní prokuristová“ znělo nadmíru libozvučně. A to se zde zatím nezmiňuji o titulech akademických, jako doktor, profesor, inženýr a podobně.

Zábavné bylo, že taková paní doktorová mohla mít jen dvě třídy tehdejší obecné školy, ale získala svůj titul tím, že se výhodně provdala. Že paní doktorová měla k paní doktorce asi tak daleko jako se Země na Měsíc snad netřeba podotýkat.

Tehdejší Evropa si potrpěla na tituly a titulování měrou vrchovatou. Dokonce bývalo velkou ctí pro paní bytné, co u nich bydleli studenti, byl-li student adeptem lékařství a nebo práv. A tyto dámy to neváhaly dávat, s pýchou jim vlastní, najevo. Někdy dokonce i tím, že těmto adeptům zmíněných věd poskytovala slevy a nebo nadstandartní péči.

Střední Evropa si na tituly, zvláště akademické, potrpí dodnes. Asi proto si jejich držitelé dávají svůj titul před jméno, jako by titul byl důležitější než osobní jméno a příjmení. Nebo se chtějí významem přiblížit k titulům šlechtickým? Podíváme – li se do zámoří, tak zjistíme, že akademický titul tak prominentní místo nezaujímá. Prvně to je označení jedince jménem, pak příjmením a nakonec se přidává titul. Ať už to je občanský - stavitel, bankéř a nebo akademický - doktor či profesor. (na př. „John Porter MD“, zde pan Porter dává na vědomí že je lékař, Medical Doctor). Větší váha než titulu se přikládá osobní kvalitě jedince, jeho morálním kvalitám a attitude, tedy přístupu či poměru k práci a životu. Zda umí to co vykonává a zda je ochoten osobního nasazení.

Uvedu příklad z naší rodiny. Syn Martin je všude a každému znám jako Marty. Ve služebním styku je a sám se představuje jako Martin Svehla. Jen jeho navštívenka, tedy „business card“ kde je drobným písmem za jeho plným jménem natištěno BSc (Materials) PhD (Biomedical Engineering) nám prozrazuje že je vlastně doktor filozofie, a pak následuje jeho služební zařazení, či funkce,

Principal Materials Scientist, Design & Development, ve firmě u které pracuje.

Další případ uvedu tak trochu z historie. V roce 1969 jsme se zde spřátelili s Alfredem a Agatou. Ona z Košic a on ze Švýcarska, novomanželé. Alfred ve Švýcarsku vystudoval strojní průmyslovku a zde chtěl pracovat a dále studovat na universitě. V roce 1970 dostal místo na tehdejší fakultě leteckého inženýrství na Syneyské univerzitě. Když ho pan profesor přijímal, tak se mu představil jako Craig a hned ho pozval na párty. Alfred byl v šoku. V jeho vlasti by to bylo neslýchané a společensky neúnosné. Tykat a oslovovat nadřízeného, navíc profesora ověřeného několika akademickými tituly křestním jménem a bez titulu bylo pro Alfreda něco absurdního a neslýchaného. Rychle se však přizpůsobil a v Klokánii se mu pak deset let velice líbilo, zvláště pro přátelskost a neformálnost společenských styků. Nebýt Agáty, tak se nikdy do Švýcarska nevracel.

Podobně to bylo, když v roce 1995 začínal Martin svoje doktorandská studia. Jeho vedoucí profesor na orthopedii se mu představil jako Bill. Takže opět oslovování křestním jménem a tykání bez titulu.

Takže když si někdo dá před svoje jméno titul, ať už jakýkoliv, ještě neznamená, že máme co činit s osobou slušnou a váženou, ba v moha případech i moudrou. I když je kdejaký majitel akademického titulu vzdělaný v tom kterém oboru ještě neznamená, že tento je moudrý. Ona se moudrost a inteligence se vzdělaností srovnávat nedá a mnohdy se přímo vylučuje. Po světě chodí hodně tak zvaných „študovaných – blbých“ a nebo také hochštaplerů s morálkou horší než Al Capone. Stačí se podívat na některé „kapitány“ globálních společností, právníky, soudce, a nebo politiky, zvláště v Česku, kteří získali svoje akademické tituly za podmínek přinejmenším podivných, třeba v Plzni.

Chtěli Nizozemci soudit Antonína Zápotockého jako válečného zločince?

Helena Stejskalová

21. března 1953 píše agentura AP ve Vídni, že „premiér Antonín Zápotocký, 68 letý bývalý kápo z nacistického koncentráku, kterého chtěli Nizozemci obvinít z válečných zločinů, byl dnes zvolen komunistickým prezidentem Československa.“ Na hlavě státu ulpívá cejch zločinu...

„Všechno propadlo v konkursu. Pošli 500 Kč na adresu F. Mašek, ředitel věznice v Místku,“ píše v březnu 1939 své manželce komunistu **Antonín Zápotocký** (1884–1957) z věznice v Místku po svém nezdařeném pokusu o ilegální přechod hranic.

Místo do Polska teď putuje na pražskou Pankrác a v únoru 1940 do Drážďan. O měsíc později ho deportují do koncentračního tábora Sachsenhausenu nedaleko Berlína.

Vězeň číslo 18013 tam zůstane až do konce války. Jaké tam má postavení?

Autorka **Ludmila Šumberová** v Zápotockého životopisu tvrdí, že „jako každý jiný vězeň pracoval 10 hodin denně.“ Dodává ale, že „se stal členem ilegální buňky KSČ a členem mezinárodního ilegálního táborového vedení, které rozvíjelo činnost v zájmu vězňů a k jejich ochraně.“

Naznačuje snad nenápadně, že měl v táboře funkci tzv. kápa, tedy dozorce z řad vězňů? Podle současného historika **Petra Koury** právě organizace komunistů umožnily řadě členů strany přežít v nacistických lágrech. Nekomunistickým vězňům ale komunisté moc nepomáhali.

Esesákům kreslí portréty

Vězeň ze Sachsenhausenu **Stanislav Kaska** (1919–2013) později: „Když se dozvěděl (komunisté), že Zápotocký přišel do Sachsenhausenu, tak mu sehnali pěkný komando, protože měli celou samosprávu.

Do toho jim esesáci nemluvíli...a on byl nadanej na sochařství, uměl krásně udělat portrét...”

Zápotocký kdysi jako kameník pracoval na obnově pražského Chrámu svatého Víta a umí kreslit. Esesáci za ním chodí s žádostí o portrét. Má tedy protekci. Pětiletý Zápotockého pobyt v Sachsenhausenu ukončí 20. dubna 1945 evakuace tábora.

Vězni pochodují vstříc smrti. Naštěstí potkají Rudou armádu dříve, než stihnou vyhladovět.

Slibná kariéra ohrožena

V červnu 1945 je Zápotocký zvolen předsedou Ústřední rady odborů. Kromě toho je i členem ÚV KSČ a poslancem Národního shromáždění. Slibně našlápnutou kariéru ale může o rok později zhatit šuška.

Nizozemci prý žádají o vydání Zápotockého kvůli jeho působení v koncentračním táboře.

„Právě Antonín Zápotocký byl kápem v jednom z koncentračních táborů, v Sachsenhausenu, a po druhé světové válce požádalo Holandsko oficiálně o vydání Antonína Zápotockého do Holandska, protože byl podezřelý ze spoluúčasti na smrti několika holandských vězňů,“ uvádí Koura.

Přísně tajný spis

15. srpna 1946 ale nizozemské velvyslanectví posílá ČTK zprávu, ve které dementuje fámy a prohlašuje, „že vláda jeho Veličenstva nepožádala o vydání pana Zápotockého.“ Stejnou informaci dostává i československá vláda.

„Velvyslanectví si dovoluje dodat, že Ministerstvu spravedlnosti nejsou známy žádné skutečnosti o újmě pan Zápotockého, a že žádná žaloba proti němu nebyla přijata,“ zazní z nizozemské ambasády.

Jak to tedy bylo ve skutečnosti s žádostí o Zápotockého vydání a jeho působením v Sachsenhausenu? Odpověď možná nabídne spis, který se ukrývá v nizozemském Národním archivu pod číslem 277, R 63/90/01 a týká se právě Zápotockého. Bohužel ho bude možné zveřejnit až v roce 2066.

Vydavatel: Já osobně jsem se doslechl, bohužel si nevzpomínám, kdy a kde, že soudruh Zápotocký prý utopil jakési Holanďany v táborovém korytu.

Jak jsem dostal poslední pomazání...

Ross Hedvíček z Floridy

Když jsem byl v nemocnici během svého annus horribilis tak mne asi po dvou týdnech v nemocnici převezli do jiné nemocnice na dlouhodobou péči (což je zdvořile označení pro pacienty na umření) kde už jsem na pokoji nebyl sám, ale bylo to pro dva pacienty, pokoj byl rozdělený závěsem od stropu, když přišla návštěva tak si to odhrnula, neviděli jsme se, ale pořád slyšeli.

Mým spolunocležníkem byl starší pan, asi 85 let, jménem Richard Wright, a byl značně dotlučený

hlavně v obličejí, půlku tváře měl jednu velkou modrou podlitinu a zbytek těla taky. Údajně se mu to stalo, když jel na té koloběžce pro seniory/důchodce a myslel si, že na tom sjede i že schodů kdesi v parku a spadl na těch kamenných schodech. A byl věčně nasraný na celý svět.

A dědek měl jak manželku, tak i milenku a obě dvě s ním tedy zacházely jako s hadrem. Při návštěvách se střídaly, milenka chtěla většinou peníze, manželka to měla asi už obšlápnuté. Jeho milenka byla většinou velice agresivní (někdy to byla i zábava poslouchat, někdy ne) a došlo to tak daleko, že ta osmdesátiletá milenka dědouška Richarda, který se stejně sotva mohl pohnout a z postele slézt, začala regulérně fackovat plesk-plesk-plesk, protože asi nechtěl pustit groš.

To už bylo na mne moc, sice jsem ani já nemohl z postele slézt, ale poslal jsem svou manželku, která u mne držela hlídku, aby šla na chodbu, našla hlavní zdravotní sestru a řekla ji, že tu návštěva fackuje pacienta, ať přijde zasáhnou. Zdravotní sestra se dostavila, obrovská tlustá černoška asi jako Aretha Franklin, milenku-důchodkyni bez problémů vytáhla na chodbu (všechno jsme slyšeli) a řekla ji, ať se ztratí a už tam nechodí. Bába se chtěla hádat, tak tahle zdravotní sestra hlasitě zavolala na jinou sestru, ať zavolá policii a důchodkyně se ztratila.

Thank you! pravil Richard naším směrem přes závěs u postele. You welcomed zahalekali jsme.

Nevím, zda to bylo oznámeno i jeho manželce, ale ta se začala objevovat skoro každý den a to byla taky pěkně otravná ženská. Po jejich návštěvách si dědoušek Richard celé noci naříkal Já už chci umřít a dělal různé zvuky a mačkal morfinove tlačítko, případně shazoval telefon, že stolečku u postele vždy přišla nějaká noční služba, velice zdvořile mu dělala kázání a chvilku byl klid. Hodinku maximálně. Později jsem požádal o přemístění na jiný pokoj a bylo mi vyhověno.

Ale ještě předtím, než mne přemístili jednoho dne dopoledne manželka zrovna přijela a seděla v nohou u mě postele, takže odhrnutým závěsem viděla na brblajícího Richarda a najednou mi říká: On se ten dědek tam chce oběsit!

Odhrnul jsem závěs na mě straně a opravdu, důchodce s tváří namalovanou do fialová jako Indián v Outlaw Josey Wales měl šňůru od telefonu a šňůru od toho přivolávače na přivolávání sester omotanou okolo krku, a ještě se úmyslně skutálel z postele, aby se mu ty dvojité oprátky zařizly do krku. Manželka už věděla, co má dělat a utíkala hledat vrchní sestru. Bába-traktor doběhla poklusem, téměř ty dveře vyrazila, rozhrnula závěs a hlasem hromovým vzkřikla tu blbou americkou otázku ARE YOU OK? jako by nebylo i úplně blbému jasné, co se tam právě děje. Dědka chcípáčka asi jen jednou rukou vytáhla zpátky na postel a odmotala šňůry z jeho krku a pak teprve na našem pokoji začaly procesí.

Během hodiny se tam vystřídalo tolik zdravotních sester ale i doktoru, že jsem ani nevěděl, že měli všichni službu. Hned potom přijeli policajti a policajtky s téma velkýma pistolema na opasku nad těmi velkými zadky, takže jsou nakřivo. Jedna z nich nám přišla poděkovat, že jsme zavolali pomoc pravil jsem, že je to manželčina zásluha. Hned potom došla jeho rodina a těch bylo tolik, že snad museli jet nějakým autobusem, i sourozenci a stoleté tetičky a i jejich rodinný farář. No bylo rušno.

Za chvíli se objevil jiný kněz a ptal se mne, zda jsem catholic Yes sir, I am today pravil jsem ponuré. Nemocnice z toho asi byla najednou

vyděšená a svolávala všechny svaté i faráře a kněze. Ten můj kněz se jmenoval Richard Ciegalis že St.Charles Borromeo Church, zhruba mého věku a od té doby jsem si s ním povídal mnoho dnů, co jsem tam byl, příjemná zábava obzvlášť když manželka jela domů nakrmit a vyvenčit psa. Řekl mi, že je původně z Litvy a potěšilo ho, že vím, kde to je.

Vždy před odchodem mi nabídl hostii, po našem Body of Christ, tedy ten kulatý oplatek. Jednoho po pohledu na mne říká, že bych měl dostat Thé Last Rites asi jsem nevypadal moc pozitivně. Řekl jsem, že je to lepší než odpovídat nějaké blbě sekretářce, jestli nemám PTSD a špatně sny z Vietnamu, že jsem ve Vietnamu nikdy nebyl, ale že jsem v té době sloužil u nepřítele. To dělají ty moje bílé fousy.

Kněz Richard vytáhl z kapsy malou flaštičku se svěceným olejem, přišel připraven, udělal mi tím olejem křížek na celé a pronesl příslušnou modlitbu.

Pak už jsem se jen zeptal, zda to není moc brzo na poslední pomazání, co když to nakonec všechno přežiju? Usmál se tím blahosklonným farářským způsobem a řekl, že to vůbec nevádí, pokud to náhodou přežiju. A tak jsem tady.

Upalený Čech v Anglii.

23. července 1433 byl upálen Pavel Kravař, husitský emisař. Studoval lékařství v Montpellier a filosofii v Paříži. Horlivě propagoval myšlenky Mistra Jana Husa. Za svého působení na dvoře polského krále Vladislava Jagelonského, stal se jeho osobním lékařem a rádcem s titulem medika Polského království. Na doporučení pražské univerzity se vydal do Anglie, navázal spojení se stoupenci reformátora J. Viklefa ve skotském duchovním centru a univerzitním městě Saint Andrews.

Tamější ostrá protireformační atmosféra a zejména strach před neporazitelnými husity vedl k zatčení Pavla z Kravař a výsledku před inkvizičním soudem řízeným Vavřincem de Lindores, opatem v Scohě, a za přítomnosti Jana Foga, melroseského opata. Projevil vynikající znalost Bible, označenou inkvizitory za neklamné znamení kacírství. Bez možnosti odvolání byl odsouzen k nejtěžšímu trestu. V okovech a s mosazným roubíkem v ústech, aby nemohl oslovit shromážděný dav na veřejném prostranství v Saint Andrews, byl upálen.

Dodnes je ve městě St. Andrews možno najít místo, na němž byl tento husitský myslitel upálen, je označeno křížem v dlažbě.

Pod hladinou moře odhalili archeologové ztracené sídliště z doby kamenné

Marie Kyliánová 01-09-2025

Pod vodami Aarhuského zálivu, nedaleko druhého největšího města Dánska, se letos v létě v hloubce přibližně osmi metrů pod hladinou podařilo archeologům objevit pozůstatky osady z doby mezolitu, tedy střední doby kamenné. Tento nález je součástí rozsáhlého projektu, který v průběhu šesti let mapuje části mořského dna Baltského a Severního moře.

Po poslední době ledové došlo k prudkému tání ledovců, což vyvolalo zvýšení hladiny moří. Před přibližně 8500 lety hladina stoupala tempem asi dva metry za století. Doggerland mezi Anglií a Dánskem je zcela pod vodou přes 8 000 let.

O mrtvých i nedobře.

Dcera Ludvíka Vaculíka v knize: otec byl cholerik, násilník a skrblík

Petr Zídek

Od smrti spisovatele a novináře Ludvíka Vaculíka uplynulo v červnu deset let. Bezpochyby nejvlivnější český veřejný intelektuál od roku 1967 do nultých let 21. století není zapomenut. Pro brněnské HaDivadlo zdramatizoval Břetislav Rychlík Vaculíkův román Sekyra a Ústav pro českou literaturu připravil kritickou edici jeho zřejmě nejslavnějšího díla, Českého snáře.

Zároveň ale na sklonku minulého roku vyšla autobiografická kniha Vaculíkovy dcery Cecílie Jílkové Otec Bůh a matka Lásky, která je pomyslnou dynamitovou patronou pod pomníkem jejího otce.

Cholerik, násilník, skrblík, mizogyn a zvrhlík, to jsou hlavní charakteristiky Ludvíka Vaculíka v knize jeho dcery. Ta se narodila z Vaculíkova paralelního vztahu, který udržoval od konce 70. do počátku 90. let se spisovatelkou Lenkou Procházkovou. Že její otec žije ve faktické bigamii a část týdne tráví se svou legální manželkou Marií, se Cecílie Jílková dozvěděla až na prahu dospívání.

„Vzpomínám si, ano, na násilí, výprasky, facky, zákazy vycházení, probrečené noci, nekonečné sezení nad domácími úkoly, neustálé přepisování, opravování. Co nebylo v pokoji na svém místě, včetně školních učebnic, vyházel oknem ve třetím patře do keřů za domem,“ píše Jílková.

Její otec trpěl záchvaty nezvladatelného vzteku. Své děti – kromě Cecílie měl s Lenkou Procházkou ještě mladšího syna Josefa – často krutě a mnohdy i nespravedlivě fyzicky trestal. Dokázal se ale rozběsnit i při sledování normalizační televize: „Oblíbená tátova večerní kratochvíle byla sedět na židli metr a půl od televizoru, sledovat zpravodajství a z plných plic řvát do obrazovky: Lžeš! Lžeš!“

Veřejné v. soukromé

V lednu 1977, tedy po podpisu Charty 77, se stal Ludvík Vaculík terčem mediální kampaně. V časopise Ahoj na sobotu vyšly stylizované akty, které si několik let předtím spisovatel pořídil se svou tehdejší milenkou – a také jednou z nejvýkonnějších opisovaček samizdatových knih – Zdenou Ertelovou. Režimní propagandisté v doprovodných textech psali, že Vaculík je „vášnivým vyznavačem morální zvrácenosti, exhibicionismu a perverze“.

Že nahota Vaculíka fascinovala nad běžnou normu, dokládají i vzpomínky jeho dcery: „Ještě v mých třinácti letech, když už s námi nežil a jezdili jsme společně na výlety, byl schopen se naštvat, když jsem si v koupelně v jeho přítomnosti odmítla svléknout podprsenku. Byla jsem jeho dítě a měl přece právo vidět moje prsa.“ A ještě v dospělosti dceru žádal, aby se s ním fotila nahá.

Cecílie Jílková hledala řešení svých traumat v konzumaci tvrdých drog. Svou závislost a její následné léčení v knize barvitě popisuje. Čtenář její knihy je i při vědomí, že jde o subjektivní a možná i selektivní výpověď, postaven před zásadní otázku: Má Vaculíkovo veřejné působení pod vlivem informací o jeho soukromí nějak přehodnotit? A může být Vaculík jako intelektuál dnes ještě vůbec inspirativní?

Dobrý omyl

Na počátku Vaculíkova intelektuálního působení stojí omyl, který s odstupem času označil za dobrý: poválečný vstup do komunistické strany. Napsal o něm: „O vývoji nerozhodl, ale mně dal program na celý život a natáhl moje péro. Vždyť já sklídl úspěch tím, že jsem chytře bojoval proti tomu, co jsem udělal blbě! Ti, co tehdy volili správně a prohráli, neměli pak tak výhodnou pozici: silní a bojovní byli zdecimováni, ostatní mohli říkat, že oni to nezavinili, a trpět.“

Ale už Vaculíkův vstup do strany se dost vymykal dobovým konvencím. Do přihlášky napsal: „Podepsal jsem, že souhlasím se zásadami komunismu, ovšem jak těmto zásadám rozumím. Není vyloučeno, že jim někdy budu rozumět lépe nebo jinak. Nenávidím agitaci, jednostrannost, fanatismus jakéhokoliv druhu. Nadevšechno je mi svoboda...“

Vaculík pocházel z rodiny tesaře, u Bati se vyučil obuvníkem a absolvoval obchodní školu, v letech 1946–1950 vystudoval politicko-novinářskou fakultu Vysoké školy politické a sociální. Začínal jako vychovatel v učňovských internátech, v letech 1953–1957 pracoval v nakladatelství Rudé právo. Jeho profesní počátky zůstávají trochu zahaleny v mlze, protože nemáme ještě k dispozici žádný kritický životopis – jeho případné autory zřejmě odrazuje autobiografičnost Vaculíkova díla, která vyvolává mylný dojem, že o sobě již všechno napsal sám. Ale třeba v článcích, které psal v letech 1957–1958 do týdeníku Beseda venkovské rodiny, se žádný nonkonformismus neprojevuje.

Ve Vaculíkově prvním románu Rušný dům (1963), který čerpá z jeho zkušenosti vychovatele na chlapeckém internátu, však už najdeme větu, kterou by si mohl napsat jako shrnutí svého životního programu: „Procházím svým revírem, vidím samé špatnosti, nadávám a pranýřuji...“ O několik let později, v červnu 1967, pak Vaculík na sjezdu spisovatelů přibíjí na pranýř celý tehdejší režim. Vedení komunistické strany správně pochopilo, že Vaculíkův projev, zdaleka nejkritičtější, který na setkání spisovatelů zazněl, je útokem proti socialistickému zřízení, „proti straně, její ideologii i politické praxi“. Spolu s několika kolegy pak byl „svěrázný a hloubavý člověk, značně kritický, otevřený, s výraznými prvky individualismu“, jak spisovatele charakterizovaly interní stranické materiály, z KSČ vyloučen. Poprvé, ale ne naposledy.

„To budou řešit tanky“

Hvězdnou hodinou intelektuála Vaculíka byl bezpochyby rok 1968. Na žádost několika předních vědeckých pracovníků formuloval manifest Dva tisíce slov, v němž tvrdě zúčtoval s komunistickou vládou. I členy reformního vedení KSČ zaskočilo, že text byl bez jejich vědomí publikován současně v několika periodikách a že – inspirován Gándhím – vyzývá k nenásilnému, ale důslednému tlaku na moc zdola. I radikální reformní politik Josef Smrkovský na mimořádném zasedání předsednictva ÚV KSČ hřímal, že jde o „nástup ke kontrarevoluci“, kterému se musí udělat přítrž, protože „jestli my teď s tím neskončíme, pak to budou řešit tanky“. Což se nakonec stalo, protože Vaculíkův manifest se stal pro Brežněva a jeho kliku důležitým dokladem, že českoslovenští soudruzi nemají sílu zastavit nastupující kontrarevoluci sami.

Rok po invazi vojsk Varšavské smlouvy pak Ludvík Vaculík formuloval další kolektivní výzvu, Deset bodů. Její signatáři – mimo jiné Václav Havel či Emil Zátopek – protestovali proti normalizačním poměrům. Autorovi i všem spolupodepsaným vynesl text trestní stíhání, které bylo formálně zastaveno až po listopadu 1989. Na počátku normalizace byl Vaculík znovu, a tentokrát již definitivně, vyloučen z KSČ.

Přestože nemohl publikovat, vyplnil bezčasí 70. a 80. let velmi smysluplně: napsal svá klíčová díla Morčata a zejména Český snář. A také organizoval samizdatové nakladatelství Edice Petlice, v němž vyšlo do roku 1990 čtyři sta titulů, které byly pro oficiální nakladatelství z politických důvodů nepřijatelné.

Sametová cenzura

Od roku 1987 patřil Vaculík k okruhu autorů samizdatových Lidových novin, prvního nezávislého média, které se šířilo skutečně masově. Jeho polistopadové směřování ovlivnil fakt, že organizátoři mítinků Občanského fóra ho nenechali vystoupit s projevem na demonstraci na Letenské pláni. Oprávněně se totiž obávali, že by spisovatel položil davům otázku, co dělaly těch dvacet let. Vaculík z toho vyvodil poučení, že se už nikdy nestane „orgánem ničeho a nikoho“. Jeho hlavní tribunou se až do smrti staly obnovené Lidové noviny, kde každé úterý vycházel jeho fejeton v rubrice Poslední slovo.

Když čteme s odstupem let Vaculíkovy fejjetony a další veřejné projevy z devadesátých a nultých let, nelze se ubránit dojmu, že se jejich autor příliš rozhořčoval nad společenskými a technickými novinkami a často propadal radikálním pohledům na svět.

Vadili mu například cizinci a přistěhovalectví: „Já si myslím, že každý má být doma. Já jsem pro všechny národy a rasy – ale buďte doma! Každý, kdo jde jinam, tak to tam jde zmrvit.“ Přistěhovanci podle něj kazí země, do kterých přicházejí. „Alžírané zkazili Francouze, Turci kazí povýšené Němce. Anglie je vůbec zkažena.“ Xenofobie se mu zdála přirozená: „To, čemu nadávají xenofobie, to prostě je normální, normální jednání člověka, který vidí neznámé a nové lidi a počká si, co jsou to zač.“

Vystupoval proti násilí v televizi, reklamě, proti billboardům u silnic i prodeji půdy cizincům: „Souhlasím s lidmi, kteří se bojí, že například Němci by penězi dosáhli toho, co se jim nepodařilo útlakem a válkou.“

Apolitická nechut'

Na přelomu století se stal jedním z nejhlasičtějších odpůrců českého vstupu do Evropské unie. „Za celou dobu, co se o té Evropské unii někde jedná, nečetl jsem a neslyšel zprávu, co dobrého to už přineslo: ne bankám, obchodníkům a velkým společnostem, ale normálním lidem, jako jsem třeba já.“ Proti EU byl schopen vytáhnout vše: „Vidíme, že je tam nezaměstnanost kazící lidi, že se pořád zvyšuje spotřeba a odpadky se házou do moře, že se tam droguje, jak se u nás nikdy nedrogovalo, všechno je tam na prodej, vládne tam teror módy a novináři jsou drzí.“

Když byl kritizován za svou nevěcnost, napsal: „Moje nechut' k milé Unii je soukromá, duševní, nepolitická. Ve své pozici nepotřebuju věcnou analýzu poměrů v Unii, ale možná by na mne zapůsobila. Ale ona tu není nebo neobsahuje body, které mě nejvíc zajímají. Mně je nesympatické až odporné mnohé z toho, co k nám po převratu 1989 přišlo ze západní Evropy:

: ta svoboda každé blbosti, okupace reklamou, diskuse o právech narkomanů na drogu, ideologie i politika uspokojování pořád rostoucích potřeb, bulvárnost i serióznějších novin, sexualizace veřejné zábavy...“ A také použil příklad, který pět let po jeho smrti získal bolestnou aktuálnost: „Také například očkování můžu odmítnout a nevědět nic, než že je nechci.“

Některé Vaculíkovy tirády působily komicky už v době, kdy je psal: třeba požadavek, aby ženy nenosily kalhoty, protože tím zhoršují místní estetickou atmosféru, nebo že depilaci mohou prosazovat jen úchyláci.

Vaculíkovy názory, jakkoli radikální, však nebyly na jeho textech tím nejpodstatnějším. Jak napsala v roce 2002 literární kritička Daniela Iwashita, „názor na věc je tu totiž jen vedlejším produktem toho, co autor provozuje a provokuje: myšlení o věci“.

Sám se bránil tomu, aby byl brán za slovo, poukazem na to, že na důležité věci má dva nebo tři názory „podle nálady, zdravotního stavu, podle souvislosti či poslední zkušenosti“. A také to označoval za „skoro předpoklad snášenlivosti“. To je v dnešní době, kdy spolu různé nesmiřitelné klany vedou zákopové kulturní války, v nichž jedna strana vůbec neuznává legitimnost argumentů té druhé a naopak, velmi osvěžující perspektiva.

A ještě něco, ve svém projevu v roce 1967 na sjezdu spisovatelů Vaculík řekl: „Je třeba vidět, že za dvacet let nebyla u nás vyřešena žádná lidská otázka – od primárních potřeb, jako jsou byty, školy, prosperita hospodářství, až po potřeby jemnější, které nedemokratické systémy vyřešit nemohou, jako je pocit plné platnosti ve společnosti, podřízení politických rozhodnutí kritériím etiky, víra ve smysluplnost i malé práce, potřeba důvěry mezi lidmi, vzestup vzdělanosti celých mas.“ Co z toho, počínaje třeba hned těmi byty, vyřešil za těch 35 let náš kapitalistický systém? A kde je nějaká tribuna, z níž se to dá říct tak důrazně, aby se začal otrásat v základech jako jeho předchůdce v roce 1967?

Pokud jde o otázky, které kladou vzpomínky Cecílie Jílkové: Je třeba se smířit s tím, že velikáni nebývají dokonalí a že kdo je na veřejnosti vzorem odvahy a charakteru, může v soukromých rolích, jako je otec či partner, zcela selhávat.

Vydavatel:

Proč se říká „o mrtvých jen dobře“?

Píše se, že „O mrtvých jen dobré“ je citát Solón, řeckého básníka. Kdysi si lidé více vysvětlovali smrt jako proces přeměny do lepšího pravdivého světa a přeživší by v sobě podvědomě měli mít nastavení tento jev nerušit. Smrt byla pro lidi kdysi přechod, ne trvalý stav, nicota, zmizení.

Ale opravdu, dá se nad hrobem diktátorů a jiných zločinců vůbec mluvit dobře? Nebo na ně poději takto vzpomínat?

Je podivné poslouchat, když někdo, a ještě se slzami v očích, vzpomíná na tatíčka Stalina nebo děkuji Havlovi, že ochránil Československé komunisty atd.

Je to jak moc hezký vtip, kdy rodinka na pohřbu souseda, kde farář mluví o mrtvém, jaká to byl dobrý člověk, jak pomáhal a jaký to byl dobrý otec rodiny.

Tak rodinka se zvedne a odchází, s poznámkou, promiňte, vypadá to, že se na pohřbu úplně někoho jiného.

Tomáš Honěk. Lékař

Doktor Tomáš Honěk vyprávěl Paměti národa příběh svého otce, chirurga Aloise Hoňka, který se jako lékař na Bulovce účastnil operace Reinharda Heydricha raněného atentátníky. „Lékaři si už na lékařském pokoji připíjeli na oslavu, ale vtom tatínka zavolali na operační sál,“ vyprávěl Tomáš.

Heydrich nebyl mrtvý, jen zraněný. „Zavolali na ně kompletní SS tým a profesora Biermanna z německé kliniky. Ten ale znejistěl a prohlásil, že si zapomněl brýle.“ Alois Honěk byl u té operace anesteziologem. Operaci převzal otcův šéf Walter Dick, respektovaný německý ředitel nemocnice, který chránil české lékaře. Ostře sledovaná operace trvala asi hodinu a dopadla zdánlivě dobře. Pacientův stav se zdál v pořádku, ale sedmý den Heydrich zemřel pravděpodobně na sepsi. Němci se na českých lékařích nemstili. „Měli úřednický přístup, hráli si na spravedlivé.“

Alois pracoval v nemocnici až do konce války. Během Pražského povstání ukryli Waltera Dicka v jednom z pokojů, přidělili mu ozbrojenou stráž a pomohli mu bezpečně odejít k americké armádě, čímž ho uchránili před násilím Revoluční gardy.

Později se Alois oženil s Hanou Šmidrkalovou a narodil se jim první syn. Těsně po osvobození v nadšení pro budování republiky vstoupil do KSČ a odjel pracovat jako primář do Karlových Varů.

Krátce poté se život rodiny změnil. Alois byl zatčen a souzen ve vykonstruovaném procesu s karlovarskými lékaři – jedním

z procesů inspirovaných Stalinovými čistkami, kde lékaři byli obviněni ze spiknutí a pokusu o vraždu komunistických vůdců. Obvinění bylo dvojí: nechal v nemocnici pracovat lékaře z jáchymovských lágrů a pomohl jistému člověku uprchnout přes hranice na Západ. Po Stalinově smrti se represe zmírnily a v roce 1954 byl Alois Honěk propuštěn.

Kromě chirurgie ovládal také řemeslo houslaře – nástroje, které před rokem 1989 prodával na Západ, rodině zajišťovaly důležitý přívýdělek. „Tatínka jsem vždy obdivoval a napodoboval,“ říká doktor Tomáš Honěk o svém otci, v jehož profesních stopách jde celý život.

Přečtete si celý příběh v Magazínu Paměti národa, odkaz najdete na <https://magazin.pametnaroda.cz/doba/okupace-nacisty/malem-si-uz-prijeli-na-smrt-tyrana-pak-jim-privezli-heydricha-na-sal>

Vydavatel: S panem lékařem Hoňkem jsem se osobně nejen setkal, ale i pracoval, a to když jsem pracoval kolem roku 1975 v nemocnici Na Františku, kde mi o tom vyprávěl, jo a taky vyprávěl, že ho dokonce Němci vyslali do Katyně, když objevili hromadné hroby polských důstojníků a inteligence postřílených Rusy.

Pan Honěk, pokud mě má vetchá paměť nemýlí, pracoval ve špitále Na Františku jako anesteziolog.

Byl tam také baculatý chirurg Jeníček. Ten byl v koncentračním táboře a vyprávěl mi, že před Němci, i když měli tu možnost neutekli, protože se domnívali, že když se nezajímají o

politiku, že se jim nemůže nic stát a poplašné zprávy o zabíjení židů a o táboře Dachau jsou, jak se dnes říká „desinformace“ a lež a úplná blbost.

Vědci konečně odhalili bájnou pravlast Slovanů ve východní Evropě

Vladimír Klepáč 2025 -09-04

Když zemřela, neměla ještě ani dva týdny. Na její řádný pohřeb nezbyl čas. Místo toho, aby tělíčko skončilo na hranici, jak se ve druhé polovině 7. století našeho letopočtu slušelo, prostě jej na sídlišti Pohansko u dnešní Břeclavi zakopali do odpadní jámy. Dnes je toto děvčátko v podstatě celebritou: momentálně je nejstarším historicky doloženým „Slovanem“ ze střední Evropy.

I díky kosterním pozůstatkům tohoto dítěte se podařilo vědcům po pěti letech mimořádně náročného zkoumání najít pravlast Slovanů. Dosud se o nich vědělo jen to, že za časů, kdy již byla kdysi slavná Římská říše v troskách, „přišli do Evropy odněkud z východu“.

Mezi jižním Běloruskem a střední Ukrajinou

„Genetické stopy jasně ukazují, že Slované pocházejí z oblasti mezi jižním Běloruskem a střední Ukrajinou,“ řekla Novinkám archeogenetička Zuzana Hofmanová

z Masarykovy univerzity v Brně, která působí také ve vědeckém institutu Maxe Plancka v Lipsku.

Onou bájemi opředenou, a přesto dosud zcela neznámou pravlastí Slovanů by mohlo být území nacházející se někde mezi dnešními řekami Dněstr a Don.

Praobyvatelé této lokality z ní při stěhování národů vyrazili nejen na západ, ale i na východ. Postupně osídlili půlku Evropy.

Pátrání po původu Slovanů bylo náročné. Při stěhování národů, tedy v 6. až 8. století našeho letopočtu, byl již Řím v troskách a písemné záznamy proto o nich chybí.

Slované navíc pohřbívali žehem, v plamenech tak skončily kostry, které mohly vyprávět s pomocí genetiky příběh o jejich původu. S ohledem na to jsou ostatky holčičky z Pohanska pro archeology vzácné. Dochovaly se tři úlomky z její lebky a stehenní kost. Jak dítě zemřelo, to se neví.

Celkem dali vědci dohromady 550 koster z období stěhování národů, a to od Chorvatska přes Moravu až po Německo a Polsko. Z každé z nich museli s využitím minivrtáčku odebrat 50 miligramů kostního prášku, což je jednoduše řečeno pouhý poprašek na dně nejmenší laboratorní zkumavky. Rozborem prášku se vědci dostali až ke genetické informaci každého zkoumaného jedince. Takto získaná data pak prozradila podrobnosti k příchodu Slovanů.

Žádné holubičí povahy

„Rozhodně zapomeňme na zkazky o slovanské velmi přátelské až holubičí povaze. Tam, kde to bylo nutné, tak bojovali, a to tvrdě,“ sdělil Novinkám archeolog Jiří Macháček, který má se svým týmem na kontě hned několik mimořádných objevů týkajících se prvních Slovanů. Do Evropy neproudili v ucelené mase. V době stěhování národů neexistovalo nic jako „jediná slovanská identita“, tedy zjednodušeně řečeno jeden kmen. Podle Hofmanové genetika ukazuje, že šlo o velké množství malých a rozptýlených skupin.

Nález ostatků tankového esa

Jana Soukupová 2025

Narodil se v bývalém Československu a také tam v necelých 24 letech přišel o život.

Nejúspěšnější tankista všech dob Kurt Knispel zničil za svou kariéru 168 obrněnců.

Drtivou zásluhu na objevu ostatků tohoto tankového esa má dnes již zesnulý brněnský nadšenec a konzervátor Moravského zemského muzea (MZM) Vlastimil Schildberger mladší.

Kurt Knispel se narodil 20. září 1921 v Salisově na Jesenicku v tehdejším Československu. Když Německo v roce 1938 zabralo Sudety, získal automaticky německé státní občanství. Na podzim 1940 tak musel narukovat do německé armády.

A tam se rozjela jeho fenomenální kariéra tankisty, pochopitelně na straně agresora, i když Knispel nikdy nebyl nacist a s NSDAP nesympatizoval. Každopádně jeho bohémské založení včetně delších vlasů a vousů, než dovolovaly předpisy, vedly nejen ke konfliktům s nadřízenými, ale i k osobním zásahům, když se setkal se surovostí.

Jeho první kroky v armádě vedly nejprve do polské Zaháně, tady se poprvé svezl v tanku a nezůstalo jen u toho. Snad díky jeho malému vzrůstu, měřil okolo 160 cm, snad díky tomu, že byl vyučeným automechanikem, se stal tankistou. V Zaháni si „osahal“ tanky typu Panzerkampfwagen (dále jen PzKpfw) I., II. a IV. Jakmile výcvik ukončil, tak se přidal ke 3. rotě 29. pancéřového pluku 12. pancéřové divize, které velel až do roku 1942 Josef Harpe.

V létě 1942 udeřil na nádraží v polském Krakově německého důstojníka, jenž týral sovětského zajatce. Skvělé výkony na válečném poli ho pak vícekrát zachránily před polním soudem.

Vyučený automechanik se coby střelec v tanku našel, takže jeho zásahů údajně až na vzdálenost dvou kilometrů přibývalo. Účastnil se operace Barbarossa, tedy útoku proti Sovětskému svazu, kde jeho úspěchy začaly, pak bojoval na Kavkaze, načež přesedlal na obávaný, 57 tun vážící těžký tank Tiger E se zničujícím kanonem ráže 88 milimetrů. Jím znovu ničil sovětské protivníky v bitvě u Kurska i Charkova a od června 1944 pak spojenecké tanky ve Francii. Pak se přes Maďarsko musel stáhnout na Slovensko a na Moravu.

A tady ho 28. dubna 1945 při další šarvátce se sovětskými vojsky zasáhla do hlavy patrně odražená minometná střela, když navzdory předpisům obhlížel situaci z otevřeného horního poklopu svého obrněnce. Tentokrát už bojoval v nejtěžším sériově vyráběném německém těžkém tanku, téměř 70tunovém Tigeru B „Königstiger“ („Bengálský tygr“). V bezvědomí ho převezli do polního lazaretu v nedalekém Vrbovci, kde 30. dubna zemřel a byl pohřben vedle zdi tamního hřbitova.

9. dubna 2013 se široká veřejnost dozvěděla o nálezů kosterních ostatků nejúspěšnějšího německého tankového esa Kurta Knispela a dalších německých vojáků u hřbitovní zdi v obci Vrbovec nedaleko Znojma. Kurt Knispel, československý občan německé národnosti, pocházel z vesničky Salisov (německy Salisfeld) u Zlatých Hor nedaleko Jeseníku.

V roce 1940 byl odveden do Wehrmachtu. Snad pro jeho malý vzrůst jej poslali k tankistům. V bojích na východní a později i západní frontě se mu prokazatelně podařilo zničit 168 nepřátelských tanků a samohybných děl/stíhačů tanků nepřítele. Poslední boje prožil v oddílu těžkých tanků Feldherrnhalle na jižní Moravě.

Místo Knispelova posledního boje a datum jeho těžkého zranění s následným úmrtím se liší jak v deníku velitele 503. oddílu těžkých tanků von Diest-Körbera, tak v oficiálních záznamech Lidového německého spolku péče pro válečné hroby. Podle jednoho zdroje měl být zraněn u vesnice Stronsdorf v Dolním Rakousku, která leží v blízkosti hranic nedaleko Jaroslavic. Další verze hovoří o zranění v boji u obce Vlasatice.

26. dubna 1945 zaútočily jednotky Rudé armády od Mušova na obec Pasohlávky s cílem vytvořit nástupiště k útoku na Miroslav. Narazily na tuhý odpor a po těžkých bojích na kótě Hradisko byly zatlačeny zpět. Další útok byl naplánován na 30. duben směrem na Novou Ves. Němci však

zároveň zahájili protiútok od Vlasatic. Právě této akce se měla zúčastnit jednotka těžkých tanků Königstiger z oddílu Feldherrnhalle, vedená Kurtem Knispelem. V deníku velitele 503. oddílu těžkých tanků je uvedeno:

"Dne 30. dubna jsme v prostoru Nová Ves až Vlasatice odrazili několik ruských útoků a zničili 10 sovětských tanků. Sami jsme však ztratili 2 stroje i s jejich veliteli – Feldwebelem Knispelem a Feldwebelem Skodou."

Celá událost se měla odehrát následovně. Knispelův tank Sověti v boji znehybnili. Jeho spolubojovník Skoda mu jel pomoci s vyproštěním. Skoda však byl, když se objevil v průlezu tanku, zasažen ruským odstřelovačem a okamžitě zabit. Knispel měl převzít velení jeho stroje, ale vzápětí stroj zasáhla palba a on utrpěl těžké zranění. Podle jiné verze jej měla při přelézání na druhý stroj zasáhnout kulometná dávka do břicha. Boj měl proběhnout na kótě 206 u Nové Vsi. Verzi o jeho zranění u rakouské obce Strondorf podporuje záznam z kroniky 503. těžkého tankového oddílu:

„Vrbovec (německy Urbau) je pohřební místo úspěšného velitele Kurta Knispela, 1/503, který byl 29. 4. zraněn u Strondorfu a zemřel na Hlavním polním obvažišti v Urbau. Tam byl na obecním hřbitově pohřben.“

S odstupem času vzniklo několik verzí o místě a datu Knispelova úmrtí. Jediné, co se vždy shoduje, je místo a datum úmrtí – Vrbovec, 28. duben 1945. Je však podivné, že datum německého protiútoků 30. dubna dokládají Němci i Sověti, i když tehdy byl Knispel oficiálně již dva dny mrtvý. Je tedy možné, že k jeho zranění došlo u rakouské obce Strondorf, protože i vzdálenost na polní obvažiště ve Vrbovci je kratší. Tomu ale zase odporuje fakt, že druhý velitel Feldwebel Skoda je pohřben v Suchohrdlech u Miroslavi.

Existence bývalého německého polního hřbitova v obci Vrbovec byla již dlouho známá. Exhumaci předcházela terénní výzkum, který určil místo uložení ostatků. Podle německých záznamů se zde mělo nacházet 12 – 22 pohřbených. V německé kronice obce je zaznamenáno 19 pohřbených.

Hroby označovaly kříže se jmény a uprostřed stál velký dřevěný kříž. Podle pamětníků, kteří osídlili obec po roce 1945, trval tento stav do roku 1948. K samotné exhumaci došlo 8. – 10. dubna 2013. Účelem pátrání bylo vyzdvižení ostatků vojáků, kteří zemřeli koncem 2. světové války v místní obecní škole, v níž byl umístěn polní lazaret.

Celkem došlo k exhumaci 20 lidských ostatků, pochovaných v jednotlivých hrobech v hloubce cca 120 cm. U kosterních ostatků bylo nalezeno 14 identifikačních známek, vyrobených většinou ze zinku, hliníku nebo železa, z nichž se některé podařilo po základním očištění přechystit hned na místě. Většina vojáků byla pohřbena v celtách nebo ve spodním prádle.

Hrob Kurta Knispela byl nalezen 9. dubna 2013 ve 13:20. Byl pohřben pouze v nátělníku a u pravého zápěstí měl polovinu nerezové identifikační známky. Bylo na ní vyraženo osobní číslo vojáka – 812, krevní skupina A a zkratka jednotky 4 Pz.Ers Abt 15 (4. rota záložního tankového oddílu 15).

V této jednotce Knispel v roce 1940 prodělal výcvik.

Obličejovou část hlavy měl překrytu zbytkem tlakového obvazu. Po jeho sejmutí bylo zjištěno vážné zranění mezi obličejovými oblouky a podélné praskliny na čele lebky. Část kostí mezi očima chyběla. Další zranění v oblasti břicha nebyla patrná. Při odborném vyzvednutí ostatků byla v dutině lebeční objevena ocelová střepina, která způsobila uvedená zranění.

Antropologická analýza prokázala, že zkoumané kosterní pozůstatky patří muži ve věku 20 – 24 let. Byl středně robustní postavy, vysoký 164,3 cm. Zde se údaj od dřívějších záznamů, které udávají Knispelovu výšku 160 cm, liší. Tento údaj ale pocházel z doby odvodu jmenovaného do armády, a protože se jednalo o mladého člověka ve vývinu, mohl během dalších let dorůst. V oblasti břicha nebylo nalezeno žádné poškození střelným nebo jiným zraněním. Našla se ale zhojená zlomenina jednoho bederního obratle. Ke zranění mohlo dojít buď silným úderem, nebo se jedná o únavovou zlomeninu při námaze. Při nabíjení kanonu a další náročné činnosti v tanku se takový úraz mohl stát.

Poškození lebky odpovídá zásahu střepinou do oblasti plošky nad kořenem nosu, jejíž část chybí. Tímto silným úderem došlo ke frakturám. Po tak rozsáhlých poraněních dochází jednak k přímého poškození mozku a jednak k jeho otoku. Přestože zásadní význam má poškození měkkých tkání, které se nedochovaly, lze konstatovat, že nález odpovídá známým okolnostem zranění a následného úmrtí. Vedlejšími zjištěními je horší stav chrupu s kazy ošetřenými amalgamovými plombami a s několika cystami. Knispel tak patrně trpěl opakovanými bolestmi zubů. Následně provedená prostorová počítačová rekonstrukce lebky se shoduje v obecných rysech s tvarem a uspořádáním zubů podle dochovaných fotografií Kurta Knispela.

//Kloky//

Na fotografii: Kurt tak jak ho znali jeho spolubojovníci, typicky neupravený, neoholený.

DOKONČENÍ Z PRVNÍ STRANY

Od smysluplných a potřebných rolí všech společenských stavů Burke přechází k náčrtu dobře fungující společnosti jako rozumně a promyšleně se reformujícího organismu vyrůstajícího z dosavadního vývoje utvářejícího určité tradice. Změny, jsou-li nezbytné, musí být omezené proporčně dle skutečné potřeby, navazovat na existující kontext a zvažovat následky. Platí v tom zdánlivý paradox, že „bez prostředků pro změny nejsou prostředky pro konzervaci“.

Na fungování společnosti nelze uplatňovat vědecky a racionálně přesná pravidla, ta musí vycházet z okolností, kontextu, událostí, emocí, zkušeností a improvizace.

Společenská smlouva platí nejen horizontálně, mezi všemi žijícími, ale i vertikálně mezi „generacemi mrtvými, živými, i dosud nenarozenými“. Nastoluje odpovědnost pokračovat v dědictví po předcích a předávat je nepoškozené a třeba i vylepšené potomkům.

Místo práv univerzálních Burke zdůrazňuje práva lokální, z těchto tradic vyrůstající. Místo ideologií, teorií a dogmat nabízí jako stavební kameny politiky kulturní instinkt, historii a jimi vytvořené společné návyky a chování. Něco jako specifický národní charakter.

Odrazuje politiky od vymýšlení ideologií implantovaných zvenčí nebo odvozených z teorií, i kdyby se jevily racionální, blahodárné nebo osvědčené v jiných tradicích. Na srdci mu leží nic menšího, než záchrana britské, ale i evropské společnosti před revoluční destrukcí.

Člověk, ač autonomní individuum, je tvor společenský. Jeho úspěch a pocit štěstí je propojen s úspěchem a pocitem štěstí jeho společnosti. Je tedy v jeho vlastním, a to i sobeckém zájmu být společnosti prospěšný. Společnost mu výměnou musí zaručit fyzické i hmotné bezpečí a právo usilovat o úspěch. Všechny složky společnosti musí dodržovat společenskou smlouvu, zakotvenou v zákonech a institucích, a pěstovat míru soudržnosti, která by je připravovala na společnou obranu v případě společného ohrožení.

Moc s sebou přináší odpovědnost, připomíná Burke politikům. Svoboda každého závisí na dobře organizované společnosti, v níž panuje vzájemná důvěra a spolehlivost, kdy práva musí být vyrovnávána povinnostmi. Jinak se „*liberty*“ degraduje na „*licence*“, čili svoboda degeneruje v nevázanost, bezohlednost, anarchii a ztrátu společných pravidel. Svoboda nefunguje bez autority, která ji může zaručovat, všem stejně, a na pravidla dohlížet jako rozhodčí.

Toto by nám od zakladatele konzervatismu mohlo pro začátek stačit. Přidáme si k tomu ještě drobnost, že v 18. století bylo od něho samozřejmé přidat „mírně praktikované náboženství“ jako užitečnou pomůcku pro civilizované fungování společnosti. My ji zde českým ateistům nebudeme vnucovat, konzervatismus může fungovat i bez Boha. Nemůže však fungovat bez některých pravidel jeho autorství připisovaných. Přinejmenším těch, která se týkají práv a povinností. Stačí na ně jen zběžně mrknout, abychom si všimli, že žádná práva bez povinností nemohou existovat. Aby někdo mohl mít nějaké právo, musí někdo jiný mít povinnost mu to právo poskytnout. Neplní-li nikdo povinnosti, nikdo se nedomůže práv. A plníme-li všichni povinnosti, nikdo žádná práva nepotřebuje. Viz takovéto příklady:

Ne právo na život, nýbrž Nezavraždíš. Ne právo na majetek, nýbrž Nepokradeš. Ne právo na manželskou věrnost, nýbrž Nebudeš svádět manželku bližního. Ne právo na ochranu pověsti, nýbrž Nevyřkneš křivé svědectví proti bližnímu. A

podobné, jistě je všechny znáte.

Ale aby nám bylo jasno, proč vlastně všechna ta boží šikana a k čemu nám slouží, tak celý ten soubor příkazů v té původní Mojžíšově verzi v Deuteronomiu je předaslán tímto veršem: „Já jsem Hospodin tvůj Bůh, který tě vyvedl z otroctví.“ Chcete-li si mermomocí toho Hospodina odmyslet, zbude vám i tak informace, že svoboda stojí na těchto pravidlech všemi dodržovaných, a jejich nedodržování nás vede do otroctví.

Takže jestli potřebujete jednoduchou jednovětnou definici rozdílu mezi liberalismem a konzervatismem, zkuste toto:

Liberalismus zdůrazňuje práva, konzervatismus povinnosti.

Tož tak nějak podle toho všeho si posuzujte, kdo vás chce konzervovat a kdo liberalizovat, a jak by to s vámi tak či onak mohlo dopadnout, A chcete-li si ještě trochu pohrát s tím „kon“, tak si ke konzervatismu můžete přidat konsistenci, konstrukci, konsolidaci a kontinuitu. K tomu liberalismu by vám vyšlo leda tak (a nic proti němu) libido. No tak dobře, ještě taky libeček do polívky.

Neuvěřitelná scéna, kterou viděl celý svět.

Krádež přímo před zraky diváků

Dagmar Tichá 31-08-2025

Tribuny sledovaly rozjařeného tenistu Majchrzaka, který na US Open právě triumfoval nad hvězdným soupeřem a šel pozdravit fanoušky. Natažené ruce, gratulace, podpisy. Malý fanoušek natahoval ruku pro čepici, kterou mu Majchrzak podával, ale... cenný suvenýr nezískal. Následovala vlna emocí, pátrání na internetu a příběh, který ukázal, že charakter sportovce může znamenat víc než výhra na kurtu. Polák Kamil Majchrzak úžasným vítězstvím ve druhém kole US Open nad devátým nasazeným Rusem Karenem Chačanovem dosáhl jednoho z milníků své kariéry. Po zápase se vrátil k nadšené tribuně, kde během improvizované autogramiády rozdával podpisy - a pokusil se darovat svou kšiltovku malému fanouškovi Brockovi.

Z úsměvu zůstaly jen oči pro pláč

Jenže tohle krásné gesto zkazil muž, který čepici doslova vytrhl Majchrzakovi z ruky a okamžitě ji schoval do tašky své partnerky. Kluk zůstal zdrcený, části publika ztuhly nevěřícně tváře a Majchrzak, aniž by si incidentu všiml, pokračoval v podepisování.

Celou nechutnou scénu ale zaznamenaly televizní kamery a Sociální síť doslova explodovaly. Rozhořčení lidé z celého světa sdíleli záznam a příběh rychle obletěl internet. Polská média záhy odhalila, že čepici sebral Piotr Szczerek, miliardář a šéf společnosti Drogbruk, která se dlouhodobě angažuje ve sportu. Ten se později jakoby omluvil, ale jen na svém instagramu, a čepici si nechal.

To jen podpořilo veřejné znechucení - kontrast už nemohl být větší; smutný, malý kluk a dospělý, bohatý muž, který mu bez ostychu "ukradl" kšiltovku z rukou.

Když sportovec ukáže, co znamená fair play

Jakmile se Majchrzak dozvěděl, co se stalo, udělal všechno pro to, aby malého fanouška našel. "Po zápase jsem si nevšiml, že se moje kšiltovka k tomu klukovi nedostala. Naštěstí jich mám díky @asicstennis dost - napravíme to," napsal sportovec na Instagramu.

Hledání bylo rychlé a úspěšné. Už po necelé hodině se vědělo, že chlapec se jmenuje Brock, a

Majchrzak si s ním domluvil osobní setkání.

Předal mu podepsanou čepici, suvenýry a společnou fotku doplnil vzkazem: "Hello World, together with Brock we wish you a great day!"

Pozor neděle 13.9

13. září budou lidé ve všech hlavních městech protestovat proti přílivu milionů čínských komunistů a socialistických Indů a Muslimů, kteří jsou sem importováni, aby podpořili nejen labor party, ale i pomohli v referendu zvítězit a vytvořit Australskou socialistickou republiku.

S P O R T

Neděle 31. 8. 2025 - Návrat Davidové

Biatlonistka Markéta Davidová se po březnové operaci vyhrzlé ploténky vrátila do závodů osmým místem na exhibici v Drážďanech.

Sobota 30. 8. 2025 - Nové maximum pro český tenis

Čeští tenisté mají poprvé v samostatné historii pět singlistů v osmifinále grandslamu. Dosavadním maximem byli čtyři zástupci.

Hokejistky se s EHT loučí výhrou

České hokejistky zdolaly na závěr turnaje v Klotenu Švédsko 2:1 a posunuly se na druhé místo. V čase 46:55 rozhodla v přesilové hře Klára Hymárová.

Kanoista Heger má bronz

Vodní slalomář Vojtěch Heger skončil třetí mezi kanoisty v závodě Světového poháru v Tacenu a získal první medaili v elitním seriálu.

Bronz pro paracyklistiku

Paracyklistka Pavlína Vejvodová vybojovala na mistrovství světa druhý bronz ze závodu tricyklistek na 23,3 kilometru v kategorii T1.

Volejbalisté podlehlí Itálii

Čeští volejbalisté budou na mistrovství světa hráčů do 21 let v Číně hrát o bronz. V semifinálovém duelu dosud neporažených týmů polehli Itálii 20:25, 22:25, 18:25.

Beachvolejbalisté devátí

Ondřej Perušič s Davidem Schweinerem nestačili na Beach Pro Tour Elite v Hamburku na Švédy Elmera Anderssona s Jacobem Höltingem Nilssonem a po prohře dvakrát 19:21 na turnaji skončili.

Pátek 29. 8. 2025 - Hokejistky porazily Švýcarsko

České hokejistky na turnaji Euro Hockey Tour ve švýcarském Klotenu porazily domácí tým 4:3 po samostatných nájezdech.

Sparta zahájila Ligu mistrů

Hokejisté Sparty vstoupili do nového ročníku Ligy mistrů výhrou na ledě Klagenfurtu 4:1. Dvěma góly se pod úspěch podepsal lotyšský reprezentační útočník Martinš Dzierkals. Další branky vstřelili Devin Shore a Tomáš Hyka.

Sobota 30. 8. 2025 - Volejbalisté podlehlí Itálii

Čeští volejbalisté budou na mistrovství světa hráčů do 21 let v Číně hrát o bronz. V semifinálovém duelu dosud neporažených týmů polehli Itálii 20:25, 22:25, 18:25.

Středa 3. 9. 2025 - Basketbalisté končí ME

porážkou Čeští basketbalisté při svém loučení s mistrovstvím Evropy v Rize utrpěli debakl s domácím Lotyšskem 75:109 a prohráli i pátý zápas na turnaji.

Protestanti na Vuelte (Španělsko) - 11. etapa cyklistické Vuelty byla kvůli propalestinským demonstrantům v cíli v Bilbao zastavena tři kilometry před páskou bez vyhlášení vítěze.

Cyklistická stáj Israel-Premier Tech čelí na probíhající Vuelte, na které za ni závodí i český jezdec Jan Hirt, výhrůžkám smrti. Řekl to ředitel týmu.

Čtvrtek 4. 9. 2025 - Výhra Slováků proti Německu

Slovenští fotbalisté v kvalifikaci mistrovství světa porazili Německo 2:0. V soutěžním utkání nad ním zvítězili poprvé v samostatné historii.

The Truth About Scattering Cremated Remains:

Why Ashes Don’t Return to the Earth Naturally

It’s a common image—someone gently scattering ashes in a forest, over water, or across a grave, believing the remains of a loved one will softly merge back into nature. It feels sacred. Peaceful. Healing.

But the truth is: cremated remains don’t behave the way we think they do.

What Are Cremated Remains, Really?

Despite the term “ashes,” what we receive after a cremation is not soft ash at all. Cremated remains are actually pulverized bone fragments, processed down to a fine, sand-like material. Chemically, they are nothing like the fertile ashes left after a campfire.

Cremains are extremely alkaline, with a pH often above 11. They contain high levels of salts and calcium phosphate—and when they come into contact with moisture, they can form a hard, cement-like crust on the soil. This hardened layer creates a barrier, preventing water absorption, suffocating soil biology, and killing plant life underneath.

What was intended as a healing gesture becomes, unintentionally, harmful to the very earth we hoped to return to.

Real Consequences: What Happens When You Dump Ashes on a Grave

The image included in this post shows the result of cremains poured directly over an existing grave. People often think they're “blessing the site” or “returning” a loved one to rest—but without preparation, what’s left is a scorched, impenetrable surface that disrupts soil health, damages plant roots, and changes the landscape.

Even worse, in cemeteries, this can violate regulations or disturb nearby graves. And in parks or natural areas, it may be against the law to scatter remains without permission.

Why This Matters for the Environment

Cremation is often chosen for its perceived simplicity or eco-friendliness—but what you do with the remains matters just as much as how the body was handled.

When cremains are dumped without any preparation:

Soil pH becomes unbalanced, leading to die-off in surrounding vegetation

Water runoff can carry concentrated salts into nearby water systems

Wildlife may be exposed to foreign material their environment can't process

A sacred site may be unintentionally desecrated or chemically damaged

So, What Can You Do Instead?

If you’ve chosen cremation—either for yourself or a loved one—there are better, more sustainable ways to return those remains to the earth:

Mix with Soil Conditioners

Before scattering or burying cremains, blend them with compost, peat moss, or soil to buffer the pH and reduce the harsh mineral concentration. This creates a more hospitable environment for plant and microbial life.

Choose a Biodegradable Urn

Urns made from paper, salt, cornstarch, or tree-based materials are designed to break down

naturally and support the integration of remains into the soil.

Plant with Purpose

If planting a tree or garden in memory, use specially designed eco urns or mix cremains with biochar and amendments that help nurture plant life, rather than harm it.

Consult a Professional

Talk to a funeral consultant, green burial advocate, or soil scientist who understands both the chemistry of cremains and the ethics of land use. They can help you create a plan that honors your values and respects the earth.

Sacred Doesn’t Mean Simple—It Means Informed

Scattering or burying cremated remains is a deeply personal act. But if we want to be part of the life cycle—to “return to the earth” in a true and respectful way—we have to engage with the science as well as the symbolism.

Ashes don’t become soil on their own. But with the right guidance, they can help nourish a landscape, support biodiversity, and truly merge with nature in a meaningful way.

If you're not sure where to start, I’m here to help. As a funeral consultant and green burial advocate, I offer sustainable planning for cremated remains that considers science, legality, and legacy.

RUCE PASCOE’S EVER-LOYAL TRIBE.

Tony Thomas - Quadrant Online, July 17, 2025
With another fiscal year ticked over for Bruce Pascoe’s Black Duck Foods charity, it’s time for another look at the Dark Emu cult. Why do Pascoe and his Dark Emu thesis of pre-colonial native farmers continue to thrive despite having lost all credibility?

Part I: Pascoe’s Pals at the Copyright Agency

The Black Duck charity must be Australia’s most unusual. It’s the tenant running Pascoe’s 60ha Yumburra Farm at Gipsy Point near Mallacoota. Black Duck picks up all costs for operations and spends cheerfully on improvements to Bruce’s farm. It plants, harvests and markets Bruce’s native seeds, to revive the alleged farming practices of pre-colonial Aborigines.

From inception in 2020 to June 30, 2024, the charity acquired \$1.36 million from taxpayers and \$1.24 million from tax-deductible donations, a total \$2.6 million in free funds. By June 2024 it spent all but \$220,000, including \$149,000 paid in rent to Bruce, \$82,000 to buy his old tractor and farmlot odds and sods, and close to \$100,000 buying vehicles and their upkeep.[1]
Bruce emailed his his fans a year ago, “We urgently need your support... To be honest with you Black Duck Foods is currently living hand to mouth ... we need your help to keep going.” (My emphases throughout). When the 2024-25 accounts emerge next January we’ll discover how the project’s getting on, or not getting on. Black Duck’s \$2 million-plus outlays since 2020 have generated total farm sales of only \$80,000. Hardly surprising as it’s currently pricing its flour from native seeds at \$180-360 per kg (depending on volume discounts and species), versus \$1.30 for a kilo packet from Woollies today. Pascoe sells his yam daisy seeds for grow-it-yourself fans at 12 cents each. Such tiny seeds run at about 30 per gram, so it’s expensive to scatter them by the handful.

Rather than proving the viability of pre-colonial farming, Bruce’s demonstration farm has proved the opposite. The lofty ambition of Bruce as a self-proclaimed Yuin, Bunurong and Tasmanian Aborigine is to convert Australians to native bread loaves and bulrush salads, while validating his Dark Emu thesis of pre-colonial farmer towns housing 1000 citizens apiece, or even, at Lake Condah, Victoria, 10,000 farm and fisher-folk. (Dark Emu, p75).

Modern-day towns of that size include Broome, Katoomba and Castlemaine, thankfully all improved with sewerage, public servants, Coles for groceries and Kmart for winter pyjamas. Here’s what Sutton-Walshe actually conclude about Dark Emu, after compiling a litany of evidence:

- ◆ “Pascoe is an armchair theorist.” (p88).
 - ◆ “[Dark Emu] is littered with unsourced material. It is poorly researched. It distorts and exaggerates many old sources. It selects evidence to suit the author’s opinions, and it ignores large bodies of information that do not support the author’s opinions. It contains a large number of factual errors, a range of which we analyse here. Others we could not include for want of space.” (p39).
 - ◆ “Put in this distorted and simplistic form, the message [of pre-colonial farming] serves only to seriously mislead secondary students.” (p170)
 - ◆ “*Dark Emu* is actually not, properly considered, a work of scholarship. Its success as a narrative has been achieved in spite of its failure as an account of fact.” (p39)
 - ◆ “To claim [the lifestyle] was ‘agricultural’ is to stretch the facts on a gigantic scale.” (p114)
 - ◆ *Dark Emu* shows “either a profound lack of factual knowledge in relation to the peoples and history written about in Dark Emu, or an unconcern with facts and truth themselves, or a combination of these things. Whichever the case, the situation is troubling.” (p39)
 - ◆ “Pascoe is some fifty years behind the scholarly discussions that have traversed Australia.” (p266)
 - ◆ “The danger is that some of those who began reading *Dark Emu* in a state of even partially reliable knowledge may have now become enamoured of its sweeping, simplified and distorted mythological history and are thus newly misled.” (p193)
- The authors say the paucity of Pascoe’s evidence “*suggests an almost desperate search to find something to back up the belief that the Old People sowed seeds for crops and were thus agricultural people. This overstretching of inadequate evidence actually reinforces the general picture of an absence of crop cultivation in mainland Australia before conquest.*” (p127)
Sutton, who wrote the bulk of the book, complains that Pascoe quotes white explorers freely, “*but not the words of traditional owners of Aboriginal land, and only occasionally the reports of those who have carried out in-depth research on Aboriginal traditions with living Aboriginal people ... Pascoe does not appear to have ever probed the agriculture or gardening issue with senior and knowledgeable Aboriginal people who grew up living off the land, or whose older family members did.*” (p87-88)
The real question is how Bruce has got away with his thesis – rather, won laurels for it — for more than a decade. Reasons include
PLEASE READ ON
<https://quadrant.org.au/>